

“พี่เก่า! พี่เก่า! อย่าเข้าไปนะ มันอันตราย”

หญิงสาวผูกคอตายขึ้นนั่งอย่างตื่นตระหนก ดวงตากลมโตหวานจ๋าคลอไปด้วยน้ำตา เรียวปากเผยออกจากรันเพื่อปลดปล่อยลมหายใจที่หอบกระชั้น ร่างบอบบางสั่นสะท้าน

“ฝันอีกแล้วหรือนี่...” หญิงสาวยกมือขึ้นทาบทอกอย่างเศร้าหมอง เหตุการณ์ที่ฝังใจในอดีตกลับมาย้ำเตือนความทรงจำของหล่อนอีกครั้งหนึ่ง

“พี่เก่า... จันทร์คิดถึงพี่เหลือเกิน” หล่อนคร่ำครวญถึงเด็กผู้ชายที่ผูกพันเมื่อครั้งเยาว์วัย ก่อนที่จะถูกเปลวเพลิงทำลายเสียจนย่อยยับ

ภาพในอดีตเมื่อสิบสามปีก่อนยังติดตา และไม่เคยลบเลือนไปจากใจเลยแม้แต่นาทีเดียว ภาพของเก่าทัพ... เด็กผู้ชายที่หล่อนผูกพันในอดีตวิ่งหายเข้าไปในกองไฟเพื่อช่วยยายของเขา และหลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย

หญิงสาวไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าเก่าทัพยังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายจาก

ไปแล้ว เพราะหลังจากเพลิงพิโรธนั้นสงบลง ก็ไม่มีใครพบร่างไว้วิญญาณของเก้าทัพเลย หรือบางที่เขาอาจจะมอดไหม้ไปกับกองไฟนั้นแล้วก็เป็นได้

จันทร์ดาวปล่อยน้ำตาที่เอ่ออยู่ที่ขอบตาให้ไหลลงมาตามแก้มนวลหล่อนไม่อาจทนเก็บความเจ็บช้ำแสนสาหัสนี้ได้อีกต่อไป ทั้งๆ ที่พยายามลบเรื่องราวของเก้าทัพออกจากใจ แต่หล่อนก็ทำไม่ได้ เพราะเขายังคงฝังแน่นอยู่ในหัวใจของหล่อนไม่เสื่อมคลาย

ความรักความผูกพันในอดีตทำให้จันทร์ดาวไม่เคยมองผู้ชายคนไหนหล่อนยินดีจะรอเขา รอทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าชาตินี้เขาจะกลับมาหาหล่อนดั่งคำสัญญาที่ให้ไว้หรือเปล่า

‘รอพี่นะ หนูจันทร์ ถ้าพี่ไม่ตาย เราคงจะได้พบกันอีกครั้ง’

หญิงสาวสะอื้นออกมา เมื่อนึกถึงคำพูดที่เก้าทัพพูดกับหล่อนเป็นประโยคสุดท้ายก่อนที่ทั้งคู่จะจากกันตลอดกาล

จันทร์ดาวดูปล้ำลำคอเบาๆ ลีอกเกตุรูปหยดน้ำที่บิดาหล่อนซื่อให้เก้าทัพเอามันไปด้วย เขาบอกกับหล่อนว่านั่นคือสิ่งที่จะทำให้เขานึกถึงหล่อนตลอดเวลา และที่สำคัญมันจะทำให้พวกเขาได้พบกันอีกครั้ง...หากเขาไม่ตาย

หลังจากนอนจมอยู่กับความโศกเศร้าจนเช้า จันทร์ดาวจึงลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวเพื่อไปสมัครงาน หญิงสาวเรียนจบปริญญาตรีเกือบสองเดือนแล้วแต่ก็ยังหางานไม่ได้ ทั้งๆ ที่หล่อนไม่ใช่คนเลื่องงานสักนิด

จันทร์ดาวก้าวลงมาจากชั้นบันไดช้าๆ วันนี้น้หล่อนอยู่ในชุดสวยสีฟ้าอ่อน ไม่ว่าจะเป็เสื้อหรือกระโปรงเข้ารูป ใบหน้ารูปไปชาวสะอาดตาประดับด้วยดวงตากลมโตดำขลับที่อยู่ในกรอบขนตาขนยาวสวยงาม ริมฝีปากอิมเต็มสีแดงระเรื่อตามธรรมชาติรับกับจมูกโด่งเชิดน้อยๆ ผมยาวสีดำเหยียดตรงราวกับแพรไหมชั้นดีถูกปล่อยให้ทั้งตัวอยู่เต็มแผ่นหลัง

จันทร์ดาวเป็นบุตรสาวของ การุณ พูลอนันต์ ข้าราชการผู้ใหญ่ในกระทรวงแห่งหนึ่ง แม่ของหล่อนคือ เตือนเต็ม พูลอนันต์ เป็นลูกผู้ดีมีสกุล

แต่ตกยาก หญิงสาวมีพี่สาวร่วมสายเลือดหนึ่งคนคือ พิมดาว ซึ่งมีอายุห่างจากหล่อนสามปีเต็ม

หลังจากสิ้นบุญบิดาแล้ว ครอบครัวของหล่อนก็เหมือนขาดเสาหลักไป เงินทองที่เคยมีจนล้นมือก็ถูกมารดาที่ติดการพนันงอมแงมจนออกมาเล่นจนหมด และเมื่อเงินหมด ทรัพย์สินที่พอจะมีค่าในบ้านก็ถูกนำออกมาขายจนหมดเช่นกัน

หญิงสาวจำได้ดีว่าตอนนั้นตัวเองยังไม่จบปริญญาตรีเลยด้วยซ้ำ หล่อนต้องทำงานส่งตัวเองเรียนแทน จากลูกเศรษฐีกลับกลายเป็นยากเพียงชั่วเวลาไม่กี่ปี บ้านคือสิ่งเดียวที่ยังเหลืออยู่ แต่หล่อนก็ไม่รู้เหมือนกันว่าวันไหนมารดาจะขายไป เพราะท่านยังไม่ยอมหยุดเล่นการพนันสักที

“คุณแม่คะ วันนี้จันทร์จะไปสัมภาษณ์งานนะคะ” จันทร์ดาวบอกมารดาที่กำลังง่วนอยู่กับการนั่งตรวจลอตเตอรี่อยู่ในห้องรับแขก

“ขอให้แก่ได้ก็แล้วกัน เห็นไปก็ทีชวดตลอด” เดือนเต็มเงยหน้าขึ้นมองบุตรสาวนิดหนึ่ง ก่อนจะหันไปใส่ใจกับสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่แทน

จันทร์ดาวหน้าเสียแต่ก็ฝืนยิ้มออกมา

“จันทร์จะพยายามคะ จันทร์ไปนะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้ผู้ให้กำเนิด แต่ก็ไม่ได้รับความสนใจจากมารดา หล่อนจึงเดินจากไปเงิบๆ สีหน้าเศร้าสร้อย

จันทร์ดาวเดินออกมารอขึ้นรถเมลที่หน้าปากซอยบ้าน อดีตที่ผ่านมาสิบกว่าปีกลับมาสู่ความทรงจำอีกครั้งเมื่อหล่อนเดินผ่านสถานที่ที่หล่อนกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งเคยมีร่วมกัน

เก้าทัพ ชื่อนี้หล่อนไม่เคยลืม ใบหน้าของเขายังคงเด่นชัดในหัวใจของหล่อนเสมอ และถ้าตอนนี้พี่เก้าทัพของหล่อนยังมีชีวิตอยู่ เขาก็คงจะอายุยี่สิบแปดปีแล้ว เป็นหนุ่มแน่นเต็มตัวทีเดียว และหล่อนมั่นใจว่าเขาต้องหล่อเหลาเอามากๆ

คิดแล้วหญิงสาวก็ยิ้มหวานกับตัวเอง หล่อนใช้ช่วงเวลาในอดีตระหว่างเขากับหล่อนคอยเยียวยาหัวใจมาตลอด ถึงแม้เขาจะไม่มีตัวตน

ในโลกที่โหดร้ายแบบนี้แล้ว แต่ในโลกแห่งความฝันของหล่อน...เขามีตัวตนเสมอ

ขณะที่กำลังคิดถึงอดีตอยู่นั้น รถหุคคันหนึ่งก็แล่นผ่านหน้าหล่อนไป หญิงสาวมองตามรถคันนั้นไปจนสุดสายตา ก่อนจะส่ายหน้าอย่างเอือมระอา จันทรดาวจำได้ดีว่าผู้หญิงที่นั่งเซ็ดหน้าอยู่ในรถคันนั้นคือใคร...พิมดาว พี่สาวคนสวยของหล่อนไงล่ะ และรถคันนั้นก็คงเป็นคู่ควงคนใหม่ของพิมดาวนั่นเอง

จันทรดาวถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย พิมดาวไม่เคยยอมรับเลยว่าตอนนี้ครอบครัวกำลังลำบาก วันๆ เอาแต่แต่งตัวสวยๆ ออกไปกับผู้ชายไม่ซ้ำหน้า โดยมีเดือนเต็มมารดาของหล่อนคอยให้ท้าย

รถลีมูซีนสีดำสุดหรูแล่นเข้ามาจอดภายในตึกสูงใหญ่ ผู้คนต่างวิ่งมารับหน้ากันอย่างกระตือรือร้น และเมื่อรถจอดสนิท รถป.ก. ก็ค้ำน้ำหนักก่อนจะเปิดประตูรถให้อย่างนุ่มนวล

ชายร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสุดหรูก้าวลงมาจากรถ เรือนกายแข็งแรงสูงตระหง่านกว่าทุกคนในที่นั้น ใบหน้าหล่อเหลาสุดเชือกที่เรียบเฉยราวกับทะเลน้ำแข็ง ดวงตาคมกล้าสีนิลที่อยู่ในกรอบขนตาวางอนราวกับสตรีนั้นเย็นชาดูดดื่ม จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากบางเฉียบ โหนกแก้มสูงรับกับช่วงคางบึกบึน ใบหน้าของเขาเรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดจากผู้หญิงได้เป็นอย่างดี

“คุณเคอร์ เชิญด้านในครับ”

ชายหนุ่มเดินบนพรมแดงที่ปูเตรียมไว้ต้อนรับเขา ชาแข็งแรงก้าวไปตามทางเดินอย่างมั่นคง ความสง่างามที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งการเป็นนักล่าล้อมรอบกายของเขา ใบหน้าที่หล่อเหลาอย่างร้ายกาจปราศจากรอยยิ้มโดยสิ้นเชิง

“ผมต้องการดูข้อมูลทางบัญชีของบริษัททั้งหมด” เคอร์ แพทเตอร์สันผู้บริหารหนุ่มพุดกับผู้จัดการที่มาต้อนรับเสียงเรียบ ดวงตาเย็นชาจ้องคู่สนทนาซึ่งเป็นลูกจ้างนั่ง

เคอร์เป็นลูกชายบุญธรรมคนเดียวของมิสเตอร์คาโก้ แพทย์เตอตัน บิดาบุญธรรมของเขาอายุ 65 ปี เป็นชาวไอริชที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในลอนดอน เป็นเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และธุรกิจโรงแรมหรูระดับห้าดาวทั่วโลก ภรรยาเสียชีวิตจากไปกว่าสิบปีแล้ว

เคอร์เป็นชายหนุ่มหล่อเหลา อายุ 28 ปีเต็ม ผิวสีน้ำตาล รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ดวงตาเย็นชาไร้ซึ่งความปรานี ใบหน้าเฉยชาดูดึน เขาเป็นชายหนุ่มที่ค่อนข้างเก็บตัว แต่ถึงกระนั้นข่าวคราวของเขาก็มีออกมาให้สาว ๆ ได้ซุ่มซิ่นหัวใจเป็นระยะๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหน้าที่การงานที่กำลังไปได้ดี หรือแม้แต่เรื่องคู่ควงที่เขามักจะเปลี่ยนเป็นว่าเล่นก็ตาม เขาเหมือนเสื่อร้ายที่รอคอยเวลาตะครุบเหยื่อที่หลงเข้ามาในรัศมีของเขา

ไม่มีใครรู้ว่าอดีตของเคอร์เป็นมาอย่างไร ไม่มีใครกล้าถาม แต่ถึงจะถามก็ไม่มีคำตอบหลุดลอดออกมาจากปากของเขาอยู่ดี จึงมีการคาดเดากันไปต่างๆ นานา แต่ถ้าดูจากลักษณะของเขาแล้ว เคอร์ไม่ใช่เชื้อสายฝั่งยุโรปอย่างแน่นอน แม้เขาจะสูงใหญ่ไม่ผิดเพี้ยนกับบุรุษในแถบนั้นก็ตาม

“ครับ คุณเคอร์” ผู้จัดการวัยกลางคนรับคำ ก่อนจะฉุนเฉียวออกจากห้องทำงานของว่าที่เจ้าของคนใหม่ของบริษัทอินเตอร์ ดิน ไป

เมื่ออยู่ตามลำพังในห้องทำงาน ชายหนุ่มก็ผ่อนคลายใจ ออกมาซำๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้หนังแท้สีดำสนิท ดวงตาคมเข้มที่เคยดูดึนตอนนี้อ่อนแสงลง หัวใจที่อ้างว้างกำลังล่องลอยไปในที่แห่งหนึ่งซึ่งไกลออกไป

สุดท้ายเขาก็ได้กลับมาที่นี่อีกครั้ง...เมืองไทย

เหตุการณ์เมื่อสิบสามปีก่อนหวนกลับมาอีกครั้ง หรือถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เขาบอกได้เลยว่า ตัวเองนั้นไม่เคยลืมเรื่องราวในอดีตได้แม้แตวินาทีเดียว

ยายทองดี...

เมื่อคิดถึงหญิงชราวัยเฉียด 80 ปีที่มีพระคุณกับเขาท่วมหัว เคอร์ก็

อดน้ำตาคลอไม่ได้ ความรัก ความเมตตาของยายทองดีที่มีต่อเขาซึ่งไม่ใช่สายเลือดของท่าน ทำให้เขารักและเทิดทูนยายทองดีมากมายเหลือเกิน เพราะถ้าไม่ได้ยาย ป่านนี้เขาก็คงไม่รู้เลยว่าตัวเองนั้นจะมีชีวิตรอดมาจากกองขยะที่ผู้ให้กำเนิดของเขาเอาไปทิ้งไว้ได้หรือเปล่า บางที่เขาอาจจะถูกมดรุมกัดหรือไม่ก็หิวตายไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้วก็เป็นได้

ภาพความยากจนข้นแค้นในวัยเด็กผุดขึ้นมาในความทรงจำราวกับดอกเห็ดที่ได้รับสายฝนเย็นฉ่ำ

ห้องเช่าในสลัมเล็กๆ คือที่พักพิงของเขากับยาย ถึงใครๆ จะพากันตราหน้าว่าเป็นเด็กสลัม แต่เขาก็ไม่เคยน้อยใจในโชคชะตาของตัวเอง แม้แต่น้อย เพราะความสงสารที่เห็นยายทองดีต้องลำบากหาเลี้ยงเขามาตั้งแต่เล็กด้วยการเก็บขยะขาย อดบ้าง อิ่มบ้าง เขาก็มีความสุข ขอเพียงได้อยู่กับยายเท่านั้น

แต่ตอนนี้ยายทองดีไม่อยู่แล้ว ยายจากไปพร้อมกับกองไฟนั้น แม้เขาจะพยายามเข้าไปช่วยยาย แต่ตัวเองก็ทำได้แค่วิ่งเข้าไปในกองไฟเท่านั้น เขามารู้สึกตัวอีกทีก็นอนอยู่ในโรงพยาบาลในลอนดอนซะแล้ว และตั้งแต่นั้นมา เคอร์ก็อาศัยอยู่ที่ลอนดอนมาตลอดสิบสามปี แม้บางครั้งจะคิดถึงแผ่นดินเกิดแต่เขาก็ไม่คิดจะกลับมา เพราะที่เมืองไทยเขาเปรียบเสมือนคนไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีใครรอคอยการกลับมาของเขาสักคน...เว้นแต่เธอคนนั้น

ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาอย่างสับสน เขาไม่มั่นใจเลยสักนิดว่าเจ้าหล่อนยังรอเขาอยู่หรือเปล่า บางทีหล่อนอาจจะไม่มีเขาอยู่ในหัวใจอีกแล้วก็เป็นไปได้

เคอร์พยายามสลัดความวุ่นใจเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตออกไปเพื่อหันมาจดจ่ออยู่กับรายงานหลายสิบแฟ้มที่ถูกนำมากองไว้บนโต๊ะทำงานใหญ่ตรงหน้าแทน

หนุ่มหล่อนักไปถึงตอนที่อยู่ลอนดอนกับคาโก้ เขารู้ข่าวจากเลขาฯ ส่วนตัวของบิดาว่า ตอนนี้นันทันได้เทกโอเวอร์บริษัทยักษ์ใหญ่ของเมืองไทย

ไว้ได้แห่งหนึ่ง และโดยไม่รอให้เสียโอกาส เคอร์จึงขอปิดมาบริหารงาน แทนคนที่ท่านได้จัดหาไว้ โดยให้เหตุผลว่าเขาพูดภาษาไทยได้

ชายหนุ่มแค่นัย้มขณะเอื้อมไปหยิบแฟ้มเอกสารขึ้นมาเปิดดูคร่าวๆ ก่อนจะยักไหล่เมื่อเห็นตัวเลขติดลบแดงเทือกไปหมด และเมื่อเขาศึกษารายละเอียดทั้งหมดของบริษัท ชายหนุ่มก็พบว่าเจ้าของคนเก่าบริหารงานผิดพลาดเป็นอย่างมาก และไว้ใจพนักงานระดับสูงมากเกินไป ทำให้การคดโกงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และนั่นก็เป็นผลที่ทำให้บริษัทนี้ต้องล้มละลาย

แต่เมื่อมันตกมาอยู่ในมือของเขา มันจะต้องรุ่งเรือง และจะต้องไม่มีคำว่าผิดพลาดเด็ดขาด!

จันทร์ดาวก้าวลงจากรถแท็กซี่มอเตอร์หลังจากจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

แล้ว หญิงสาวก้าวเดินบนทางคอนกรีตไปหยุดอยู่หน้าตึกขนาดใหญ่หลายสิบชั้น ความโศกที่พบเห็นทำเอาหญิงสาวแทบถอดใจหันหลังกลับ แต่สุดท้ายแล้วหล่อนก็ต้องฝืนใจเดินหน้าต่อไป เมื่อนึกถึงผลร้ายที่จะตามมา หากหล่อนไม่ได้งานทำ

“อินเตอร์ ดีน” หญิงสาวอ่านชื่อบริษัทบนป้ายขนาดใหญ่ ก่อนจะก้มลงมองเอกสารในมือ และเมื่อรู้ว่ามันคือที่เดียวกันไม่ผิดแน่ หล่อนจึงรวบรวมความกล้าเดินเข้าไป

ความเย็นฉ่ำบวกกลิ่นหอมละมุนของสเปรย์ปรับอากาศชั้นดีลอยเข้ามา จมูก หญิงสาวสูดความสดชื่นนั้นเข้าไปเต็มปอด เดินตรงเข้าไปยังประชาสัมพันธ์คนสวยที่ยืนแจ่มยิ้มหวานให้ผู้มาติดต่อ

“มาติดต่อใครคะ” เสียงหวานๆ เป็นมิตรจากประชาสัมพันธ์สาวสวยทำให้จันทร์ดาวรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง หลังจากตื่นเต้นจนแทบก้าวเท้าไม่ออกอยู่นาน หญิงสาวใจเต้นระทึก รู้สึกเหมือนอยู่ผิดที่ผิดทางอย่างบอกไม่ถูก

“ดิฉันมาสัมภาษณ์งานค่ะ” หญิงสาวพูดตะกุกตะกักเล็กน้อย ก่อนจะรีบอธิบายต่อเมื่อเห็นคู่สนทนาทำสีหน้าแปลกใจ

“เอ่อ...มีฝ่ายบุคคลโทร. ตามค่ะ รู้สึกว่าจะชื่อคุณพิกุลค่ะ”

“คุณพิกุลออกจากงานไปแล้วค่ะ แต่ไม่เป็นไร เดี่ยวดิฉันจะลองถามกับเจ้าหน้าที่บุคคลคนอื่นให้หะคะ แต่...ตำแหน่งอะไรคะ”

“เจ้าหน้าที่จัดซื้อค่ะ” จันท์ดาวรีบตอบออกไป จากนั้นคู่สนทนาของหล่อนก็ยกโทรศัพท์ขึ้นโทร. ไปที่ไหนสักแห่ง ก่อนจะวางสายและเชิญหล่อนให้เข้าไปรอในห้องรับรอง

“เดี๋ยวจะมีฝ่ายบุคคลมาสัมภาษณ์คุณนะคะ”

จันท์ดาวยิ้มให้สาวสวยตรงหน้า

เมื่อถูกทิ้งให้อยู่ในห้องรับรองคนเดียว หญิงสาวก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ มือเย็นเฉียบ ความหวาดหวั่นทำให้หล่อนตื่นเต้นจนเกินเหตุ สมองน้อยๆ คิดวกไปวนมาต่างๆ นานา

หล่อนจะได้อ่านน้ใหม่ะ ในเมื่อหล่อนไม่มีประสบการณ์เอาเสียเลย เป็นเด็กสาวเพิ่งจบมาหมาดๆ...ความหวาดวิตกจนเกือบจะเป็นวิตกจริต ร้องบอกหล่อนแบบนี้

แต่หล่อนก็ไม่ได้เรียกเงินเดือนสูงมากนัก นั่นก็งานจะทำให้พอมีหวังอยู่บ้างน่า...หญิงสาวพยายามปลอบใจตัวเอง

รอเกือบสองชั่วโมงก็มีเจ้าหน้าที่จากฝ่ายบุคคลเข้ามาสัมภาษณ์หล่อน จันท์ดาวรู้ตัวเองดีว่าหล่อนตอบพลาดไปหลายจุด แต่นั่นก็ยังไม่สามารถชี้ชะตากรรมของหล่อนได้ จนกว่าจะได้สัมภาษณ์กับผู้จัดการแผนกจัดซื้อเสียก่อน

“เดี๋ยวช่วงบ่ายคุณสมควร ผู้จัดการแผนกจัดซื้อจะสัมภาษณ์คุณอีกรอบนะคะ ที่ชั้น 10 ห้องซ้ายมือห้องแรกคะ ตอนนี้เชิญคุณตามสบาย”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลเดินออกจากห้องไปแล้ว จันท์ดาวถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ความตื่นเต้นเริ่มน้อยลง แต่มั่นคงมาอีกระลอกในตอนบ่าย

จันท์ดาวเดินออกมาจากห้องรับรอง หล่อนพยายามจดจำเส้นทางอย่างชะมัดเขม้นเพราะห้องหับที่บริษัทนี้เยอะมาก เส้นทางก็ค่อนข้างคดเคี้ยว และที่สำคัญแต่ละชั้นล้วนตกแต่งคล้ายคลึงกันไปหมด

เคอร์ชมวดคิ้วจ้องมองผู้หญิงร่างเล็กคนหนึ่งที่กำลังเข้ามาในห้องทำงานของเขา ใบหน้าคมคายเย็นชา ดวงตาที่จ้องมองล่อนน้นเหมือนกับพยัคฆ์ร้าย

“คุณเข้ามาทำอะไรในนี้”

เสียงของเขาห้วนจนจันทรดาวตกใจ จ้องมองเขาอย่างหวาดหวั่น แข็งขาสั่นเทา มือบางเย็นเยียบ ท่าทางและอำนาจที่น่าหวั่นเกรงของเขาทำเอาล่อนหนาวไปทั่วส้นหลัง

“ดิฉันมาสัมภาษณ์งานค่ะ ค่ะ...คุณสมควรใช้ไหมคะ” หญิงสาวพยายามบังคับให้ตัวเองตอบออกไปด้วยน้ำเสียงปกติ

“สมควรหรือ...” ชายหนุ่มหริ่ตามอง ริมฝีปากบางเฉียบโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน

“เอ่อ...ค่ะ” หญิงสาวตอบ จ้องมองเขาอย่างตกตะลึง ล่อนน้นบังคับดวงตาให้มองไปที่อื่นไม่ได้เลย เขาดูดีและหล่ออย่างร้ายกาจ จันทรดาวจ้องเขาไม่วางตา หญิงสาวลืมหืมตาไปชั่วขณะ ตั้งแต่เกิดมาล่อนน้นยังไม่เคยเจอเจอผู้ชายคนไหนมีพลังแห่งบุรุษเพศรุนแรงอย่างนี้มาก่อน ช่วงไหล่กว้างที่อยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตเนื้อดีทำให้ล่อนน้นสะท้าน เขานั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน แต่ถึงกระนั้นล่อนน้นก็รู้ได้โดยอัตโนมัติว่าเขาสูงใหญ่เอาการเลยที่เดียว

“ช่วยออกไปดูป้ายชื่อหน้าห้องซะใหม่”

คำพูดของเขาทำให้หญิงสาวได้สติ ความร้อนที่เกิดจากความอับอายส่งผ่านลำคอขึ้นมาอยู่ที่พวงแก้ม ล่อนน้นพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“แล้วก็เลิกมอมผมแบบจะกลืนกินซะที่ ออกไปได้แล้ว”

ความอับอายกระแทกเข้าไปในล่อนน้นจนหน้าชา จันทรดาวแทบลืมหืมตาหญิงสาวเบิกตากว้าง จ้องมองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อในความไร้มารยาทของเขา เรียวปากอิมที่ถูกแต่งแต้มด้วยลิปกลอสสีธรรมชาติไม่เข้าหากันแน่ แก้มสาวแดงระเรื่อด้วยความอับอาย ถ้าล่อนน้นมีมนตรีวิเศษตอนนี้ล่ะก็ อย่างแรกที่ล่อนน้นจะขอก็คือหายตัวไปจากห้องนี้

“นะ...นั่น...”

“ออกไปจากห้องทำงานของผมเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ผมจะเล่นงานคนที่ปล่อยคุณขึ้นมา” เขาไล่ซ้ำเสียงเตือนตลกร้ายขณะมองหญิงสาวที่ยืนนิ่งไม่ไหวติงอย่างดูแคลน แววดาของเขาเย็นชาเป็นที่สุด

“ดิฉันขอโทษค่ะ...” จันทรดาวกัดฟันพูดแทบไม่เป็นคำ ก่อนจะรีบออกไปจากห้องนั้นอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่เกิดมาหล่อนยังไม่เคยเจอใครมารยาททรามแบบนี้มาก่อน และหญิงสาวแทบอยากร้องไห้เมื่อเงยหน้าขึ้นมองป้ายหน้าห้องที่หล่อนหลงเข้าไป

‘ประธานกรรมการบริหาร’

หญิงสาวรีบสาวเท้าเดินออกจากหน้าห้องนั้นอย่างอกสั่นขวัญหาย หล่อนบ้าไปแล้วหรือนี่ ทำไมถึงโชคร้ายขนาดนี้ เข้าห้องไหนไม่ว่า ดันมาเข้าห้องเจ้าของบริษัท

จันทรดาวขมวดคิ้วครุ่นคิดถึงคำพูดของฝ่ายบุคคล ก็เขาบอกให้หล่อนขึ้นมาชั้นที่ 20 ไม่ใช่หรือ หรือว่าหล่อนจำผิด!

หญิงสาวถอนหายใจออกมา ความสิ้นหวังกระจายไปทั่วร่างเมื่อสมองพร่ำบอกว่าหล่อนเองนั่นแหละที่จำห้องสัมภาษณ์ผิด แล้วนี่หล่อนจะมีสิทธิ์ได้งานใหม่นี้...จันทรดาวคิดอย่างท้อแท้ ก่อนจะเดินคอคตกหายเข้าไปในลิฟต์

เคอร์มองตามหญิงสาวที่ออกไปจากห้องด้วยแววตาเฉยชา

ผู้หญิงคือสิ่งที่เขาไม่เคยปรารถนาจะพบเจอด้วยในเวลาทำงาน เว้นแต่ยามอยู่บนเตียงเท่านั้น ชายหนุ่มเปลี่ยนคู่ควงบ่อยเสียจนจำไม่ได้เสียแล้วว่าเดือนนี้คู่ควงคนล่าสุดของตัวเองนั้นชื่อว่าอะไร

เขาไม่ต้องการภรรยา ต้องการแค่นางบำเรอเท่านั้น ผู้หญิงก็มีอย่างเดียวที่ให้ผู้ชายได้ก็คือเซ็กซ์ ความรักที่แท้จริงมันเหือดแห้งไปจากหัวใจของเขา มาสับกว่าปีแล้ว

เขาไม่มีหัวใจสำหรับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น ไม่ว่าเจ้าหล่อนจะสวยหยาดเยิ้มหรือเซ็กซ์ที่ดูใจเขาขนาดไหน แค่อาทิตย์เดียวก็มากเกินไปแล้ว สำหรับค่าคืนบนเตียงกับพวกหล่อน

เพราะหัวใจของเขามีเจ้าของแล้วนั่นเอง...รอคอยแค่สักวันที่จะได้พบเจอกัน

จันทร์ดาวเปิดประตูเข้าบ้านอย่างเบามือ ใบหน้างามฉาบไป
ด้วยความผิดหวังชัดเจน หญิงสาวกวาดตามองไปทั่วบริเวณห้องรับแขกแต่ก็ไม่พบเจอใครสักคน หลอนทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างหมดเรี่ยวแรง

‘ทางเราจะติดต่อกลับไปนะคะ’ นี่คือคำพูดของคนที่สัมภาษณ์หลอน

ลมหายใจร้อนๆ ถูกพ่นออกมาจากเรียวปากอímสวย หญิงสาวนึกถึงเหตุการณ์หลังจากที่ออกมาจากห้องทำงานของผู้ชายอันตรายคนนั้น หลอนจำได้ว่าตัวเองวิ่งกระหืดกระหอบลงลิฟต์มาที่ชั้นล่างสุดเพื่อถามหาห้องสัมภาษณ์ แต่คำตอบที่หลอนได้กลับมาก็คือคุณสมควร ผู้จัดการแผนกจัดซื้อติดธุระด่วนมาสัมภาษณ์หลอนไม่ได้ ให้รอติดต่อกลับ

จันทร์ดาวนั่งหลับตานิ่งอยู่บนโซฟานุ่มพักใหญ่ อุปรรรคที่กำลังทดสอบหลอนอยู่นี้ทำไมยากเย็นเหลือเกินในการก้าวข้ามมันไป แต่ละก้าวราวกับหลอนกำลังเหยียบบนหนามแหลมคม หญิงสาวลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินขึ้นบันไดมุ่งหน้าไปยังห้องนอนของตัวเอง มารดาของหลอนไม่อยู่บ้าน... อีกแล้ว หลอนรู้ว่าแม่ของตัวเองอยู่ที่ไหน

จันทร์ดาวน้ำตาคลอเบาเมื่อนึกถึงความยากแค้นหลังจากบิดาจากไป แม่ของหลอนติดการพนันงอมแงม ชายทุกอย่างที่ขวางหน้า อีกหน่วยบ้านหลังนี้ซึ่งเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายก็คงไม่แล้วต้องถูกขายไปอีกอย่างแน่นอน

หญิงสาวหยุดจะงักอยู่หน้าห้องหนึ่งซึ่งเปิดประตูค้างไว้ เสียงครวญครางอย่างสุขสมของชายหญิงดังเล็ดลอดออกมา หญิงสาวจำได้ดีว่านั่นคือเสียงของพิมดาวพี่สาวของหลอนนั่นเอง ส่วนผู้ชายคนนั้นจันทร์ดาวไม่รู้จัก แต่เท่าที่จำได้นี้ไม่ใช่คนเดิมเมื่อเดือนที่แล้วแน่

หญิงสาวมองเข้าไปทางช่องประตู ภาพที่เห็นทำให้แก้มสาวร้อนผ่าว ร่างเปลือยเปล่าขาวโพลนของพี่สาวหลอนนั่งทับอยู่บนตัวของผู้ชายร่างกาย

ปีกบินคนหนึ่ง ผลัดกันรุกผลัดกันรับอย่างไร่างอาย

จันทร์ดาวรีบละสายตาจากภาพตรงหน้า รีบเดินไปยังห้องนอนของ
ตัวเองที่อยู่ถัดไปอีกห้องหนึ่งอย่างรวดเร็ว ใบหน้างามแดงระเรื่อ แม้ภาพ
ที่เห็นเมื่อสักครู่นี้จะไม่ใช่ว่าแปลกใหม่สำหรับหล่อน เพราะพิมดาวทำ
อย่างนี้ประจำกับผู้ชายไม่ซ้ำหน้า แต่หล่อนก็ยังทำใจให้ซาชินกับภาพอุจาด
ตาพวกนี้ไม่ได้ หล่อนแทบอาเจียนทุกครั้งที่เห็นมัน

หลังจากไปสัมภาษณ์ที่บริษัทอินเตอร์ ดีน มาแล้ว จันท์ดาว ก็ไปหาที่สมัครงานอีก เพราะรู้ตัวดีว่าหล่อนคงชวดงานที่บริษัทนั้นแน่ ก็ ดันไปเจอหน้าต่อหน้าเจ้าของบริษัทนี้...หญิงสาวคิดอย่างท้อใจ

แต่ภาพผู้ชายตัวโต ใบหน้าหล่อเหลาดุดัน ดวงตาเย็นชายังติดตา ไม่รู้ลืม แม้จะพยายามสลัดออกไปจากใจมากเท่าไร แต่ก็ยิ่งเหมือนกับ ตอกย้ำเข้าไปทุกที หล่อนรู้สึกถึงแรงดึงดูดระหว่างเขากับหล่อนได้อย่างชัดเจน

“นั่นแกจะไปไหนยายจันท์” เสียงมารดาตั้งขึ้นข้างหลัง หญิงสาว หยุดเดินหนีไปมอง สภาพที่เห็นทำให้หล่อนรู้สึกหดหู่ไม่น้อย

“คุณแม่เพิ่งกลับมาเหรอคะ”

เดือนเต็มหัวเราะเบาๆ เดินเข้ามาใกล้บุตรสาวคนสุดท้ายท้อ กวาดตามองตั้งแต่หัวจดเท้า

จันท์ดาวแทบอาเจียนออกมาเมื่อได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากตัวของ มารดา ผมแผ่ยุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับยู่ยี่ หล่อนไม่อยากจะคิดเลยว่าแม่ของ

หล่อนไปทำอะไรมา

“ฉันถามแก ไม่ใช่ให้แกมาถามฉัน” เดือนเต็มตวาดลูกสาว ก่อนจะเดินโซซัดโซเซไปนั่งบนโซฟาใกล้ตัว

“จันทร์จะไปสมัครงานคะ”

เดือนเต็มหัวเราะเยาะออกมา

“เดินจนขาลากก็ไม่ได้งานหรือยายจันทร์เอ๋ย ให้แม่หางานให้ดีกว่าเงินดีด้วยนะ”

จันทร์ดาวม้มปากแน่น หล่อนรู้ว่าแม่ของหล่อนหมายถึงอะไร เพราะเดือนเต็มบอกกับหล่อนมาหลายครั้งแล้ว แต่หญิงสาวก็ปฏิเสธทุกครั้งไป

“จันทร์อยากใช้ความรู้ที่เรียนมาคะ” หญิงสาวตอบกลับเสียงเรียบ น้ำตาไหลทะเลาะหลายต่อหลายครั้ง

“เฮอะ! ใช้ความรู้ที่เรียนมา ฉันกลัวจะท้องซะก่อนไม่ว่า” เดือนเต็มพูดอย่างดูหมิ่น หล่อนกล่อมบุตรสาวมาหลายครั้งแล้ว แต่จันทร์ดาวใจแข็งเหลือเกิน

จันทร์ดาวมองมารดาอย่างเสียใจ คำพูดของเดือนเต็มทำให้หล่อนรู้สึกที่ตัวเองต่ำต้อยอย่างที่สุด หญิงสาวยินดีจะขายทุกอย่าง ยกเว้นอย่างเดียวที่หล่อนไม่คิดจะขายให้ใคร... พรหมจรรย์เป็นของหล่อน ใครก็ไม่สามารถแย่งชิงไปได้

“จันทร์ขอตัวไปสมัครงานก่อนนะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้มารดา น้ำตาซึม เสียงสะอื้นที่หล่อนพยายามเก็บซ่อนไว้ทำให้คำพูดของหล่อนสั้นเครือ

เดือนเต็มมองลูกสาวคนเล็กอย่างรำคาญ ก่อนจะโบกไม้โบกมือให้ไปให้พ้นๆ หน้า “จะไปไหนก็ไปเถอะ ฉันอุตส่าห์หิบบนเตียงให้ ไม่อยากได้ก็ตามใจ เชิญเดินย่ำต๊อกหางานไปเถอะ คงพอยาไส้หรือ”

จันทร์ดาวก้มหน้านิ่ง ก่อนจะเดินจากไปอย่างเศร้าหมอง

เดือนเต็มมองตามหลังบุตรสาวไปอย่างดูแคลน หล่อนอยากจะรู้

ว่าจันทร์ดาวจะเก่งไปได้สักกี่น้ำ หล่อนไม่ได้บังคับให้ไปขายตัวสักหน่อย แต่ไปเป็นเพื่อนเที่ยวเพื่อนกินให้เจ้าหนี้รายใหญ่ของหล่อนเท่านั้น ทำอย่างกับกลัวทองจะหลุดจากตัว

‘ผมอยากได้ลูกสาวของคุณ’ นี่คือคำพูดของเสี้ยทรวงชัย เจ้าของบ่อนการพนันที่หล่อนไปเล่นและติดหนี้ไว้มากมายมหาศาล เขาพูดตอนที่ตื่นมาบนเตียงกับหล่อน

เดือนเต็มใช้เรือนร่างของตัวเองจ่ายเป็นดอกเบี้ยยให้เสี้ยทรวงชัยมาเป็นเดือนแล้ว และตอนนี้ดูท่าทางเสี้ยทรวงชัยกำลังจะเล็งเป้าหมายใหม่นั้นก็คือบุตรสาวของหล่อนนั่นเอง ในเมื่อจันทร์ดาวไม่ยอม หล่อนก็จะต้องไปกล่อมพิมดาวแทน

“อะไรนะคะคุณแม่”

เสียงแหลมเล็กของพิมดาวดังขึ้น เดือนเต็มมองบุตรสาวคนโตอย่างหมั่นไส้

“ตกใจอะไรนักหนา แกก็ใช้ว่าจะสดซิงชะที่ไหน เห็นมัวไม่ซ้ำหน้า”

พิมดาวเซิดหน้า ก่อนจะยกไหล่ด้วยท่าทางไม่ยี่หระ

“ก็นั่นพิมพอใจนี่คะ แล้วสิ่งที่พิมได้กลับมาก็คุ้ม ทั้งเงินทั้งทอง คุณแม่ก็เห็น” พิมดาวอธิบายด้วยความภาคภูมิใจ “แต่ที่คุณแม่จะให้พิมไปนอนกับคนแก่คราวพ่อ พิมคงทำใจไม่ได้”

หญิงสาวทำท่าขะเขยงเสี้ยเต็มประดา ก่อนจะก้มหน้าตะใบเลียบทำต่อ หล่อนสวมกางเกงขาสั้นที่สั้นมากจนแทบปกปิดอะไรไม่ได้

“ก็หลับตาคิดว่าเป็นคนที่แกชอบสิ เสี้ยเขาเงินหนานะ ถ้าถูกใจเขา ประเคนให้หมดแหละ มีหวังแกสบายไปทั้งชาติ ไม่ชอบหรือไง”

พิมดาวมองมารดา ทำท่าครุ่นคิด “แล้วทำไมไม่บอกยายจันทร์ล่ะ”

เดือนเต็มเบ้าปากเมื่อนึกถึงบุตรสาวคนเล็ก “รายนั้นเขาชอบกินเกลบปล่อยมันไปเถอะ สักวันมันก็จะคลานมาซบที่แทบเท้าเราเองแหละ”

พิมดาวฟังคำพูดของมารดาแล้วหัวเราะ “คนมันยังไม่เคยนี้แม่ ถ้า

“ได้ลองสักครั้งหนึ่ง มีหวังติดงอมแงม”

พิมดาวพูดถึงเรื่องเซ็กซ์อย่างสนุกปาก ไม่เขินอายแม้แต่น้อย เดือนเต็มเองก็ไม่คิดจะห้ามปรามลูก เพราะหล่อนคิดว่าพิมดาวไปไกลเกินกว่าจะดึงกลับมาแล้ว อีกอย่าง...เงินสำคัญกับหล่อนเสมอ ขอแค่มีเงิน ต่อให้ต้องขายลูกกินหล่อนก็ยอม

เคอร์รี่อ่านเอกสารหน้าตาเคร่งเครียด รายงานการขาดทุน ย่อยยับทุกปีทำให้เขากลุ้มใจไม่น้อย ชื่อเสียงของบริษัทตอนนี้แย่แถมอย่างมาก ไม่มีธนาคารแห่งไหนกล้าเปิด OD เพิ่มให้เขาสักทีหนึ่ง แต่เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาหลักของเขาตอนนี้ เพราะเงินทองของเขาและบิดามากมาย จนใช้ไปอีกสิบชาติก็ไม่มีทางหมด แต่สิ่งที่เขาต้องเร่งจัดการในเร็ววันก็คือ ตัวบุคลากรที่ทำงานในบริษัท เพราะเขารู้สึกว่าคนพวกนี้ทำงานไม่มีประสิทธิภาพ หากมีช่องทางคดโกงได้ พวกเขาจะไม่รีรอ เขาจะต้องกำจัดพวกไร้ค่าพวกนี้ให้หมดบริษัท

“คุณขวัญตา เข้ามาพบผมหน่อย” ชายหนุ่มกดอินเตอร์คอมเรียกเลขชา หน้าห้อง ไม่ช้าประตูก็ถูกเปิดออกอย่างเบามือ เจ้าของเรือนร่างอวบอิมที่แทบจะไม่มีเสื้อผ้าปกปิดเดินขนาดยัมหวานเข้ามา เคอร์รี่กวาดตามองนิ่ง ก่อนจะส่ายยิ้มอย่างน่ากลัว

“เงินเดือนคุณเท่าไร น้อยมากจนหาเสื้อผ้าที่มันดีกว่านี้ไม่ได้หรือไง” เคอร์รี่วาดลั่น

เลขชา สาวตัวสั้น หล่อนไม่คิดว่าเจ้านายใหม่จะดูร้ายถึงเพียงนี้ เพราะปกติเจ้านายคนก่อนของหล่อนชอบจะตายที่หล่อนโซว์ของดีแบบนี้ ทั้งจับทั้งคลำ และหล่อนก็ไม่คิดว่าพ่อหนุ่มที่หล่ออย่างร้ายกาจคนนี้จะมีความคิดที่แตกต่างไปจากผู้ชายคนอื่น แต่ผิดคาด

“คะ...คือ...”

“ออกไปให้พ้นหน้าผม แล้วก็กลับมาในอีก 10 นาทีข้างหน้าในชุดที่ดูเป็นคนมากกว่านี้” ชายหนุ่มพูดเสียงกร้าว จ้องมองผู้หญิงตรงหน้าอย่าง

เหยียดหยาม “ถ้าเข้าไปแม่แต่วินาทีเดียว คุณก็เก็บของออกไปจากบริษัท
ของผมได้เลย เชิญ!”

ขวัญตารีบวิ่งออกจากห้องทำงานของเจ้านายใหม่แทบไม่ทัน

เคอร์มองตามไปด้วยความชิงชัง ผู้หญิงก็เหมือนกันทุกคน คิดจะใช้
ร่างกายมาช่วยยวนผู้ชายให้ขาดสติ แต่ขอโทษ มันใช้กับเขาไม่ได้แน่นอน
ถึงแม้เขาจะต้องการเช็กซ์ แต่เขาก็จะเลือกจากผู้หญิงที่คู่ควรที่เขาจะนอน
ด้วยเท่านั้น

ความใคร่คือเรื่องปกติในชีวิตเขา...แต่ความรักคือสิ่งที่เขาต้องวิ่งหนี
มัน...

จันทร์ดาวฉีกยิ้มกว้าง เก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าถือใบเล็ก

อย่างดีใจ หล่อนอยากจะทำอะไรออกมาดั่งๆ ให้สมกับข่าวดีที่หล่อนเพิ่งจะ
ได้รับ ในที่สุดหล่อนก็ได้งานแล้ว แถมยังเป็นบริษัทที่หล่อนคิดว่าชวดไป
แล้วเสียด้วย

อินเตอร์ ดิน บริษัทใหญ่ที่ใครๆ ก็อยากจะทำมาด้วย

หญิงสาวรีบมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างรีบร้อน ‘ไม่รู้ว่แม่ของหล่อนจะ
ดีใจกับหล่อนด้วยหรือเปล่า แม้เงินเดือนจะแค่หมื่นต้นๆ แต่สวัสดิการอื่นๆ
รวมแล้วก็เฉียดสองหมื่นบาทเลยทีเดียว

“เงินเดือนแค่นี้หยาบมือ แค่นี้ค่าของน้องฉันยังไม่พอซื้อเลยยายจันทร์”
พิมดาวดูแคลน

จันทร์ดาวหน้าเศร้า ก็มลงมองงานข่าวของตัวเองนึ่ง หล่อนอดสำหรับ
นำข่าวดีมาบอกแม่และพี่สาว แต่ดูสิ ไม่มีใครสนใจหรือแม้แต่จะดีใจกับ
หล่อนเลยสักคน ทำราวกับว่าความพยายามของหล่อนคือสิ่งที่น่าสมเพช
อย่างนั้น

“นั่นสิ แค่นี้ใช้จ่ายในบ้านก็ไม่พอแล้ว ทำเป็นดีใจไปได้” เดือนเต็ม
ผสมโรงกับบุตรสาวคนโปรด

แจ้วซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของจันทร์ดาวที่ยืนอยู่ข้างๆ รู้สึกสงสารคุณหนูของ

หล่อนจับใจ เพราะตั้งแต่คุณผู้ชายเสียชีวิตไป จันทรดาวก็กลายเป็นเบี้ยล่าง ให้แม่กับพี่สาวโขกสับตลอดเวลา แต่กระนั้นคุณหนูของหล่อนก็ไม่ยอมตอบโต้แม้แต่น้อย และด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้หล่อนทนอยู่ดูแลจันทรดาวต่อไป แม้ว่าจะไม่ได้เงินเดือนสักบาทมานานเป็นสิบปีแล้วก็ตาม หล่อนตัวคนเดียว ไม่มีคนให้รัก จะมีก็แต่จันทรดาวคนเดียวเท่านั้นที่ผูกพันด้วย

“ถ้าเราใช้อย่างประหยัดก็น่าจะพอ นะคะ” จันทรดาวพูดเสียงอ่อย น้ำตาหยดแหมะลงในจานข้าว เดือนเต็มเห็นแล้วก็รู้สึกรำคาญเต็มทน

“เจ้าน้าตาอีกแล้ว ตามใจแกเถอะยายจันทร ถ้าอยากลำบากนักก็ไม่มีใครว่าแกหรือก ฉันทาผัวรววยๆ ให้อีกไม่ชอบ” เดือนเต็มพูดกับจันทรดาวอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะหันไปพูดกับพิมดาวที่ลุกขึ้นทำท่าจะเดินออกไป

“แล้วนั่นแกจะไปไหนยายพิม อิ่มแล้วหรือไง”

“พิมมีนัดค่ะ กับผู้ชายทั้งหล่อทั้งรววย” พิมดาวยิ้มหวานให้มารดา

“แกก็อย่าไปให้มันพินง่ายนักล่ะ ดูดเงินเข้ากระเป๋าก็ได้เยอะๆ ก่อนค่อยปล่อยมันไป” เดือนเต็มสอนลูกสาวให้ทำสิ่งที่น่าละอายหน้าตาเฉยราวกับสิ่งที่หล่อนพูดคือสิ่งที่คนทั่วไปเขาทำกัน

จันทรดาวแทบทนฟังคำพูดของมารดากับพี่สาวไม่ได้ หญิงสาวหน้าแดงช้ำน หันไปมองแจ้วที่ยืนอยู่ไม่ห่างนักอย่างละอายแทนพิมดาวและแม่ของหล่อน

“จันทรขอตัวนะค่ะ” เมื่อคล้อยหลังพี่สาว จันทรดาวก็ขอตัวออกไปจากห้องอาหารอีกคน เดือนเต็มบ่นออกมาอย่างหงุดหงิดที่ลูกสาวคนเล็กไม่ได้ตั้งใจ

“ทำตัวน่าเบื่อจริงๆ ลูกคนนี่”

“อ้าว คุณหนูจันทรเป็นลูกสาวคุณเดือนหรือคะ แจ้วไม่ยกฐานะเนี่ย” แจ้วพูดขึ้นด้วยเสียงประชดประชัน

เดือนเต็มหันไปมองสาวใช้อย่างแค้นเคือง นี่ถ้าไม่ติดว่าหล่อนต้องการคนรับใช้ละก็ หล่อนคงตบมันนี่ตายคามือไปแล้ว ปากดีเหลือเกิน

“หุบปากไปเลย สักวันฉันจะเลาะฟันแกออกมาล้างแจ้ว” เดือนเต็ม

ลุกขึ้นยืนอย่างโมโห ก่อนจะเดินกระแทกเท้าออกจากห้องอาหารไป
แจ้วมองตามไปอย่างสมเพช นี่ถ้าไม่ติดว่าจันทร์ดาวอยู่ที่นี้ละก็
หล่อนก็คงไม่ทนอยู่ให้แม่ลูกใจยักษ์พวกนี้เหยียดหยามหรอก

จันทร์ดาวลงจากรถแท็กซี่ กระชับกระเป๋าถือแน่น ก้าวเข้าไป
ในที่ทำงานใหม่ของตัวเองด้วยท่วงท่ามั่นใจ แต่ภายในนั้นตื่นเต้นไม่น้อยเลย
ทีเดียว

หญิงสาวถูกพาไปหาผู้จัดการแผนกจัดซื้อ เพื่อรับฟังระบบการทำงาน
คร่าวๆ ของบริษัท คุณสมควรผู้จัดการของหล่อนเป็นชายสูงวัย หัวล้าน
พุงป่อง และท่าทางจะห้าวไม่น้อย เพราะดูจากสายตาก็มองหล่อนนั้น ทำให้
หล่อนหนาวไปทั่วส้นหลัง แต่หล่อนก็พยายามจะไม่คิดอะไร เพราะอาจจะ
เป็นบุคลิกของเขาก็เป็นได้

“เป็นไงจันทร์ดาว ผู้จัดการแนะนำอะไรบ้าง” เพื่อนร่วมแผนกเดิน
เข้ามาหา และนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ใกล้กับหล่อนที่สุด

จันทร์ดาวยิ้มให้อย่างจริงใจ “ก็การทำงานทั่วๆ ไปนะค่ะ จันทร์ยัง
ใหม่อยู่ แต่จะพยายามทำให้เต็มที่”

เกสรอดสงสารผู้หญิงตรงหน้าไม่ได้ หล่อนจะรู้ไหมนะว่าผู้จัดการ
ของหล่อนเลวร้ายขนาดไหน ลูกน้องทุกคนที่สวดยเข้าตาจะต้องถูกลากขึ้น
เตียงด้วยทั้งหมด ถ้าคนไหนไม่ยอม เจ้าเดมาบ้ากามก็จะหาเรื่องใส่ร้ายเพื่อ
มาแบล็กเมล์ให้ผู้หญิงที่มันต้องการยอมสยบให้มัน แม้หล่อนก็ไม่เว้น...
เกสรคิดอย่างซอกซำ หล่อนไม่ยอมให้จันทร์ดาวต้องเป็นแบบหล่อนเลย

“ระวังตัวไว้บ้างก็แล้วกัน” เกสรเตือน ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ระวังตัวเหอะค่ะ” จันทร์ดาวถามออกไปอย่างประหลาดใจ แต่รุ่นพี่
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็ได้แต่ยิ้มให้หล่อนและเดินจากไป หญิงสาววงเป็นไก่
ตาแตก ก่อนจะก้มหน้าอ่านระเบียบบริษัทที่อยู่ในมือต่อไป

“นี่อะไรกันคุณสมควร ทำไมราคาที่คุณซื้อมาถึงได้แพงหูฉี่
อย่างนี้ คุณไม่ได้เปรียบเทียบราคาหรือไง” เคอร์ตวาดลั่นเมื่อเห็นรายงาน
การสั่งซื้อวัตถุดิบหลักของบริษัทที่แพงขึ้นอย่างน่าใจหาย

“เจ้าที่ผมซื้อนี่ถูกที่สุดแล้วครับ ตอนนี้อยู่ปรกณีก่อสร้างแพงมาก ถ้า
ไม่เชื่อคุณเคอร์ก็ลองหาราคาคูสิครับ” สมควร ผู้จัดการแผนกจัดซื้ออธิบาย
อย่างไม่สะทกสะท้าน เขาไม่กลัวใครหน้าไหนทั้งนั้น เขามีบัญชีซัพพลายเออร์
อยู่ในมือ ถ้าเคอร์กล้าไล่เขาออก งานของบริษัทต้องหยุดชะงักแน่

“คุณทำผมหรือไง” เคอร์หรีตามองอย่างเอาเรื่อง “ผมจะไม่เซ็น
ใบสั่งซื้อนี้เด็ดขาด เชิญคุณไปหาเจ้าใหม่ที่ให้ราคาต่ำกว่านี้ หรือไม่ก็ต่อรอง
ราคาให้ถูกลง เราซื้อลอตใหญ่เรามีอำนาจต่อรองอยู่แล้ว” เคอร์พูดอย่าง
หัวเสีย “นี่คุณต้องให้ผมสอนวิธีการจัดซื้อที่ดีให้ด้วยหรือไง”

“ผมไม่รับประกันว่าจะทำได้หรือไม่ แต่ก็จะพยายามแล้วกันครับ”
สมควรพูดอย่างอวดดี ขนาดเจ้าของคนเก่ายังไม่กล้าหือกับเขาเลย แล้ว
ไฉนหนุ่มหน้าอ่อนนี่เป็นใคร กล้าได้อย่างไรถึงมาท้าแข่งใส่เขา

“คุณสมควร!” เคอร์ตวาดเสียงห้วน จ้องมองชายแก่ตรงหน้าอย่าง
เดือดดาล

“ผมจะพยายามครับ” สมควรเห็นว่าเคอร์ไม่ยอมลงให้เขาเหมือน
กับเจ้าของคนเดิม เขาจึงยอมรับปากแต่โดยดี

“งั้นก็ออกไปได้แล้ว” เคอร์เอ่ยปากไล่อย่างไม่ไว้หน้า ก่อนจะก้มลง
ตรวจสอบรายงานนั้นอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อออกมานอกห้องของเคอร์แล้ว สมควรรีบเดินเข้าไปในห้องทำงาน
ของตัวเองอย่างหัวเสีย ก่อนจะระบายอารมณ์กับข้าวของบนโต๊ะทำงาน

“มึงอย่าคิดนะว่าจะตัดบ่อเงินบ่อทองกูได้ ไฉนหน้าอ่อน” สมควร
กระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างแรง ก่อนจะโทรศัพท์เรียกลูกน้องที่อยู่นอก
ห้องทำงานให้เข้ามาพบ

จันทร์ดาวเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะเปิดเข้าไปเมื่อได้ยินคำอนุญาต
จากเจ้าของห้อง สมควรยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นจันทร์ดาว

“ผู้จัดการมีอะไรจะให้จันทร์ทำหรือคะ” จันทร์ดาวเดินไปหยุดอยู่หน้าโต๊ะทำงานของสมควร

สมควรยิ้มออกมาอย่างน่าเกลียด ลูกน้องคนใหม่ของเขาสยวน้ำรักจริงๆ ตัวจริงสวยกว่าในรูปตั้งเยอะ เขาคิดไม่ผิดเลยจริงๆ ที่รับหล่อนเข้ามาจะว่าไปแล้วเขาไม่ได้เลือกลูกน้องด้วยความสามารถในการทำงาน แต่เขาเลือกด้วยความสามารถบนเตียงต่างหาก และรายนี้ก็ทำทางจะไร้เดียงสาน่าห่ม่าเสียดด้วย

“ไม่ พี่เรียกหนูมาเพราะว่าอยากคุยด้วย”

จันทร์ดาวขมวดคิ้วงกับคำพูดของหัวหน้า และก็รู้สึกใจคอไม่ดีเมื่อสมควรลุกจากเก้าอี้และเดินอ้อมโต๊ะมาหยุดยืนอยู่ข้างหลังของหล่อนหญิงสาวตัวสั้นเมื่อสมควรยื่นใกล้กว่าที่ควรจะเป็น

“ใส่น้ำหอมอะไรเนี่ย หอมจัง”

จันทร์ดาวรีบเบี่ยงตัวออกห่าง หันไปมองหัวหน้างานอย่างตกใจ สมควรเห็นความตื่นตระหนกในดวงตาคู่สวยนั้นก็รีบแก้ตัว เขาไม่ยอมให้ไถ่ตื่นเสียก่อน

“พี่มีงานให้ทำนะ” สมควรรีบทำสีหน้าจริงจัง

จันทร์ดาวถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก หล่อนคิดว่าสมควรเป็นตาเต๋อหัวงูเสียอีก หล่อนฝันยิ้มออกมา

“งานอะไรคะ” หล่อนถามอย่างพาซื่อ

สมควรเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ก่อนจะส่งซองเอกสารให้หล่อน

“เอาเอกสารในนี้ไปให้คนคนหนึ่ง” สมควรหยุดพูดนิดหนึ่งเมื่อเห็นแววตาสงสัยจากหญิงสาวตรงหน้า ก่อนจะอธิบายต่อ “เขาจะรอหนูอยู่ที่หน้าธนาคาร แค่อส่งซองให้แล้วก็กลับมาเลย”

จันทร์ดาวนั่งฟัง ออดสงสัยไม่ได้ แต่ก็ไม่กล้าถามออกไปเพราะหล่อนเพิ่งมาใหม่

“ห้ามเปิดซองดูเด็ดขาด มันเป็นความลับของบริษัท ถ้าแพร่งพราย

ออกไปบริษัทจะเสียหายมาก หนูคงรับผลนั้นไม่ไหว” สมควรชู้

“ค่ะ แต่ให้จันทร์เอาไปตอนไหนคะ” หญิงสาวถาม

“ตอนพักเที่ยงไง จันอนุญาตให้หนูเข้าทำงานสายได้ แต่ห้ามเปิดดู
เด็ดขาด” สมควรกำชับอย่างมีพิธี

จันทร์ดาวรับซองเอกสารมาถือ ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานของ
สมควร...ทำไมนะ ทำไมหล่อนถึงต้องรู้สึกแปลกๆ ซอบกลด้วย ในซอง
เอกสารนี้มีอะไรกันแน่ และใครกันคนที่หล่อนต้องไปพบ

แต่คงเป็นเรื่องงานละมั้ง...หญิงสาวปลอบใจตัวเอง กระชับซอง
เอกสารแน่น ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะทำงานของหล่อน ท่ามกลางสายตา
ของเพื่อนร่วมงานที่มองหล่อนด้วยแววตาแปลกๆ ซอบกล

‘ระวังตัวไว้บ้างก็แล้วกัน’

คำพูดของเพื่อนร่วมงานที่ชื่อเกสรดังขึ้นมาในสมอง จันทร์ดาวถอน
หายใจออกมาแรงๆ ทุกอย่างรอบตัวของหล่อนตอนนี้ล้วนแต่ผิดแปลก
น่าสงสัยไปหมด

หลังจากนำเอกสารไปให้คนที่ผู้จัดการแผนกจัดซื้อสั่งแล้ว จันทร์ดาวก็รีบกลับเข้ามาทำงานต่อ หล่อนมาสายไปสามชั่วโมง...หญิงสาว คิดอย่างละเอียดใจ เพิ่งมาทำงานเพียงวันแรกหล่อนก็เข้าทำงานสายเสียแล้ว ถึงแม้จะออกไปทำงานตามคำสั่งของหัวหน้าก็ตามที

หญิงสาวคิดไปถึงเหตุการณ์ที่ทำให้หล่อนเข้างานช่วงบ่ายสายเกือบ สามชั่วโมง หล่อนจำได้ว่ากำลังเดินออกมาจากธนาคาร และเห็นชายชาวต่างชาติคนหนึ่ง อายุอานามก็น่าจะสักหกสิบ แต่งตัวดี ยืนหันซ้ายหันขวา อยู่ตรงหน้าหล่อน

‘แม่หนู ลุงถามทางหน่อยได้ไหม’ ชายชาวต่างชาติตัวสูงใหญ่ถาม หล่อนมาเป็นภาษาอังกฤษเร็ว จันทร์ดาวอึ้งไปพักใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ เรียบเรียงคำพูดภาษาอังกฤษที่หล่อนไม่ได้เก่งนักหนาออกมาช้าๆ

‘ได้ค่ะคุณลุง เอ่อ...ไม่ทราบว่าคุณลุงจะไปไหนคะ’ หล่อนเห็นผู้ชายตรงหน้ายิ้มออกมาอย่างโล่งอก

‘ลุงจะกลับโรงแรม แต่กลับไม่ถูก’

จันทร์ดาวเลิกควมมองอย่างสงสัย ‘ทำไมล่ะคะ หรือว่า...คุณลุงแอบหนีลูกมาเที่ยวแน่เลย’

ชายคนนั้นหัวเราะ ก่อนจะบอกชื่อโรงแรมแก่หล่อน จันทร์ดาวจึงพาเขานั่งแท็กซี่ไปส่งที่หน้าโรงแรมหรูนั้น ก่อนจะรีบต่อรถกลับบริษัททันที

เคอร์ทำงานอยู่จนมืด เมื่อมองนาฬิกาห루ที่ข้อมือจึงรู้ว่ามันสองทุ่มแล้ว ชายหนุ่มยื่นมือทั้งสองข้างออกมาด้านหน้า ก่อนจะประสานนิ้วแกร่งเข้าด้วยกัน ปิดตัวอย่างเมื่อยขบ

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้หนังแท้สีดำ เดินอ้อมโต๊ะทำงานใหญ่ที่ทำด้วยไม้อย่างดีชัดเจนมาหยุดยืนอยู่ที่หน้าต่างห้อง แหวกมู้ออกจากกันเหม่อมองไปยังพื้นดินเบื้องล่าง

แสงไฟระยิบระยับยามค่ำคืนสวยงามไม่แตกต่างกันนักกับที่ลอนดอน ที่ที่เขาอยู่มาตลอดสิบกว่าปี แต่เขาก็ไม่เคยลืมที่นี่ บ้านเกิดเมืองนอนของเขา ที่ที่เขาได้รู้จักรักและรู้จักการพลัดพราก แม้จะเจ็บนักที่อยู่ที่นี่ แต่หัวใจของเขาก็ยังอยากจะรู้...อยาการู้เหลือเกินว่าเธอคนนั้นจะยังรอเขาอยู่อีกหรือไม่

หลังจากยื่นทอดอาลัยอยู่นาน เคอร์ก็เดินออกจากห้องทำงานไปที่ลิฟต์ ชายหนุ่มกดลิฟต์ให้เปิดออกที่ชั้น 10 ชั้นนี้คือที่ทำงานของแผนกจัดซื้อ บุคลากรทุกคนของแผนกนี้อยู่ในชั้นนี้หมด รวมไปถึงนายสมควรรู้จัดการอวดดีคนนั้นด้วย

เขารู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลของนายสมควรรู้ตั้งแต่อ่านรายงานจัดซื้อแล้ว และยังได้พูดคุยก็ยิ่งรู้สึกว่าผู้ชายคนนี้น่ากลัว คดีในข้อของอinkerดูอย่างแน่นอน และเขาก็จะไม่ปล่อยไว้แน่

จันทร์ดาวปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ตรงหน้า ก่อนจะก้มลงปิดเครื่องสำรองไฟอีกทีหนึ่ง หญิงสาวกระซิบกระป๋อถือใบเล็กในมือแน่น ก่อนจะลุกขึ้นจากโต๊ะทำงาน เดินออกไปยังประตูห้อง

ในยามค่ำคืนอย่างนี้น่ากลัวเหลือเกิน ตึกใหญ่ทั้งตึกมีหล่อนอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น... จันทรดาวบิดลูกบิดประตูให้เปิดออก กำลังจะก้าวขาออกไป แต่ก็ต้องชะงัก

เรือนร่างสูงใหญ่ภายใต้ชุดสูทหรูสีกรมท่ายืนจังก้าวอยู่ตรงหน้าหล่อน จันทรดาวหน้าซีดเผือดด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบก้าวออกมาจากห้องและปิดประตูตามหลังอย่างเบามือ

“ผมไม่คิดว่าจะยังมีพนักงานคนไหนไม่กลับบ้าน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

จันทรดาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะเงยหน้ามองเขา เห็นได้ชัดว่าเขาจำหล่อนไม่ได้สักนิด แต่ทำไมต้องให้เขาจำหล่อนได้ด้วยล่ะ ก็ช่างเขาสิ... หญิงสาวเถียงตัวเองในใจ

“เพิ่งทำงานเสร็จจะ กำลังจะกลับบ้านแล้ว” น้ำเสียงที่ถูกบังคับไม่ให้สั้นนั้น เมื่อเปล่งออกมามันช่างน่าขบขันเหลือเกินในความคิดของหล่อน

เคอร์ฟยักหน้ารับ ก่อนจะมองสำรวจผู้หญิงตรงหน้า เขาจำหล่อนได้ดีทีเดียว ยายผู้หญิงที่เชื้อซ่าเข้าไปหาเขาถึงในห้องทำงาน ชายหนุ่มไม่คิดว่าหล่อนจะได้รับคัดเลือกให้มาร่วมงานกับบริษัทของเขา แต่ก็ช่างเถอะ หล่อนเป็นแค่พนักงานระดับล่าง เขาไม่จำเป็นต้องใส่ใจอยู่แล้ว

“แล้วคุณสมควรกลับไปแล้วหรือ” เขาถามเสียงไร้อารมณ์ขณะเดินนำหล่อนไปที่ลิฟต์ หญิงสาวเดินตามไปอย่างช่วยไม่ได้

“คะ เหลือฉันคนเดียว”

มือหนากดเปิดลิฟต์ก่อนจะก้าวเข้าไปข้างใน หญิงสาวยื่นมองนิ่งไม่กล้าเข้าไปยืนเคียงคู่กับเขา จนเคอร์ต้องดุเสียงเข้ม หล่อนจึงยอมเข้าไปแต่โดยดี

“ผมไม่กัคุณหรอก เชิญ” เคอร์แอบขบขันท่าทางตื้นกั่วของผู้หญิงที่เพิ่งก้าวเข้ามายืนเคียงคู่กับเขาไม่ได้ หล่อนจะกลัวอะไรเขากันนักกันหนา เขาไม่ได้มีเชื้อเป็นยักษ์เป็นมารสักหน่อย ชายหนุ่มหรือตามองหญิงสาวที่ยืนชิดผนังอีกด้านหนึ่ง

“หรือว่านี่คือวิธีการขุดหลุมล่อเหยื่อ” เคอร์หัวเราะเยาะอยู่ในใจ
แต่นี้ก็เป็นเรื่องปกติที่ผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใกล้เขามักจะหาทางเอาชนะ
ใจเขาด้วยวิธีต่างๆ อยู่แล้ว แต่คนนี่มาแปลก ทำตัวราวกับสาวใสไร้เดียงสา
นี่หล่อนไม่รู้เลยหรือไม่ว่าผู้หญิงพรหมจรรย์คือของต้องห้ามสำหรับเขา

จันทร์ดาวรู้สึกร้อนรนวาบไปทั้งร่าง หล่อนพยายามทรงตัวให้อยู่บน
ขาของตัวเองจนกว่าลิปต์จะเปิดออก แต่มันช่างนานแสนนานเหลือเกิน
ทำไมนะ แค่ 10 ชั้น ถึงใช้เวลาราวกับ 10 ปี แววดตาของเขาที่ไข่มองหล่อน
ไม่มีแววชื่นชมแม้แต่น้อย มันดูเหมือนเหยียดหยามจนหล่อนแทบอยากจะมุด
ดินหนี แล้วทำไมหล่อนถึงโชคร้ายอย่างนี้ ทำไมต้องมาเจอเขาด้วย

กลิ่นอายแห่งบุรุษเพศของเขารุนแรงจนหล่อนมีนงง แม้จะยืนอยู่
ห่างแต่หล่อนก็ยังได้กลิ่นเนื้อตัวของเขาลอยมาเข้าจมูก จันทร์ดาวสูดความ
หอมอันตรายนั่นเข้าไปเต็มปอดอย่างลึมดัว พอคิดได้แก้มก็แดงระเรื่อ

“แล้วคุณกลับยังงี้” เขาพูดทำลายความเงียบขึ้นมา จันทร์ดาวสะดุ้ง
ตกใจ หันไปมองเขาหน้าตาตื่น

“คะ...คือฉัน...กลับแท้กซี่คะ” จันทร์ดาวตอบตะกุกตะกัก

เคอร์ยิ้มเยาะที่มุมปาก เขาอดแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่าทำไมถึงต้อง
พูดคุยถามไถ่ไร้สาระกับผู้หญิงคนนี้ คนที่แทบจะหาความสำคัญไม่ได้เลย
กับชีวิตของเขา

“เดี๋ยวผมไปส่ง”

ประตูลิปต์ถูกเปิดออก เขาก้าวออกไป หญิงสาวยังยืนนิ่ง ตะลึงมอง
เขาตาค้าง

“คือ...ไม่รบกวนดีกว่าคะ” จันทร์ดาวก้าวออกมาจากลิปต์ก่อนที่มัน
จะปิดลงเพียงเสี้ยววินาที หล่อนเดินตามหลังเขาออกไป เรือนร่างแข็งแกร่ง
กำยำของเขาส่งางามเหลือเกิน จนหล่อนแทบจะสายตาจากเรือนร่างของเขา
ไม่ได้เลย

“ผมไม่ชอบให้ใครปฏิเสธ”

นี่คือคำตัดบทของเขา จันทร์ดาวถอนหายใจออกมา หล่อนอด

แปลกใจไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงใจดีกับหล่อนขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ดูๆ แล้วมันไม่ใช่นิสัยของเขาแม้แต่คนเดียว

“ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ ขอขอบคุณมากที่กรุณา”

คำปฏิเสธนุ่มๆ ของจันทร์ดาวทำให้เคอร์ชะงักเท่า เขาหยุดเดินและหันกลับมาจ้องมองสตรีที่อยู่เบื้องหลัง

“ทำไม?”

เมื่อสบตากันในระยะประชิดขนาดนี้ หัวใจของหญิงสาวก็เต้นแรง ความอันตรายป่าเถื่อนของเขาเป็นสาเหตุที่กำลังจะฆ่าหล่อนให้ตาย

“คือว่า...”

“คืออะไรมิทราบ!” น้ำเสียงของเขาบอกให้รู้ว่าเคยชินกับการถูกตามใจมากขนาดไหน

“ฉันไม่อาจเอื้อมให้คุณไปส่งหรือค่ะ เรามั่นคนละชั้นกัน คุณเป็นเจ้าของที่ดิน ส่วนฉันก็แค่พนักงานระดับล่างที่คุณเองไม่รู้จักแม้แต่ชื่อด้วยซ้ำไป”

หญิงสาวให้เหตุผลที่เหมือนจะฟังดูดี แต่ในความคิดของเคอร์แล้วหล่อนดูดีด้านอย่างที่สุด

“เรื่องนั้นผมคิดเองได้ แต่ในเมื่อผมบอกว่าจะไปส่งคุณ...” เขาหยุดพูดเดินเข้ามาใกล้หล่อนมากขึ้น จ้องมองจันทร์ดาวอย่างไม่สบอารมณ์ “คุณก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ทั้งนั้น” เขาคำรามใส่จนจันทร์ดาวต้องเงยบังัน

“และผมขอเตือนคุณไว้ก่อนนะ ที่ผมยอมสละเวลาไปส่งคุณก็เพราะว่าไม่อยากให้ชื่อของบริษัทอินเตอร์ ดิน ขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ เพราะพนักงานสาวถูกลากไปข่มขืน”

“ฉันควรจะได้ใจใช่ไหมคะ” จันทร์ดาวเหน็บเขาเสียงขุ่น

ชายหนุ่มพยักหน้า “ใช่! คุณควรจะได้ใจและซาบซึ้งในน้ำใจของผม”

หญิงสาวอยากจะทำกริธร์ออกมาดังๆ ให้สมกับความเย้ยวน กวนโทสะ

สุดๆ ของเขานัก แต่ก็ทำไม่ได้

“คะ ดิฉันจะจำให้ขึ้นใจเลย” หญิงสาวกัดฟันพูด ก่อนจะเดินไปรอเขาที่หน้าตึกอย่างไม่เต็มใจนัก แต่ก็ขัดคำสั่งอย่างวางอำนาจของเขาไม่ได้

หญิงสาวรอไม่นาน เคอร์ก็ขับรถมาจอดข้างๆ รถของเขาเป็นรถสปอร์ตคันหรูสีเข้มสวยสะกดตา จันทรดาวก้าวขึ้นไปนั่งคู่กับเขา หัวใจของหล่อนเต้นไม่เป็นลำดับ ทั้งๆ ที่พยายามบอกกับตัวเองแล้วว่าเธอสูงเกินเอื้อม แต่เจ้าดวงใจไม่รักดีก็ยังไม่ยอมเชื่อฟัง จนหล่อนสุดปัญญาจะห้ามมัน

จะโรแมนติกแค่ไหนหนอ ถ้าหล่อนกับเขาเป็นคู่รักกัน แล้วก็ทำแบบที่หล่อนเห็นพิมดาวทำกับผู้ชายคนนั้น...ความรู้สึกบางอย่างจู่โจมอย่างกะทันหัน จันทรดาวแก้มร้อนผ่าว รีบสลัดความคิดนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว หล่อนมีเก๋าทพอยู่ในใจแล้วทั้งคน ทำไม่ถึงได้คิดอะไรหุเรศกับผู้ชายเกินเอื้อมคนนี้ด้วย

ที่เก๋าทพ...เขาคือคนเดียวที่อยู่ในใจของหล่อนเสมอมา หล่อนฝันถึงเขาทุกคืน แต่ทำไมตั้งแต่วันที่หล่อนเห็นหน้าผู้ชายตัวโตคนนี้ ทำไมเขาถึงเข้ามาในความฝันของหล่อนแทนเก๋าทพ ทั้งๆ ที่หล่อนไม่ได้ปรารถนาให้เป็นอย่างนั้นเลยสักนิด

ตอนนี้สมองของหล่อนเริ่มสับสน ผู้ชายคนนี้มีอิทธิพลกับหล่อนอย่างมากๆ ทั้งๆ ที่เพิ่งได้เจอกันแค่สองครั้งเท่านั้น

เคอร์เหลือบมองหญิงสาวที่นั่งตัวสั่นติดประตูด้านอย่างสำรวจตรวจตรา ใบหน้ารูปไข่ขาวเนียนน่ามอง จมูกโด่งเชิดน้อยๆ น่ารัก ริมฝีปากอิมเต็มสีสวย เรือนร่างออรชร บอบบางน่าทะนุถนอม...

ชายหนุ่มรีบหันกลับไปมองถนนที่ทอดยาวเบื้องหน้าด้วยใบหน้าบึ้งตึง เมื่อเริ่มรู้สึกถึงอิทธิพลบางอย่างที่ผู้หญิงคนนี้มีต่อเขา มันเป็นความรู้สึกที่เขาไม่ต้องการให้เกิดขึ้น

“จอดชอยข้างหน้าคะ” เสียงใสๆ ทำลายภวังค์ของเขาจนพังครืน ชายหนุ่มเปิดไฟเลี้ยวรถจอดข้างทาง หันมามองผู้หญิงที่เพิ่งพูดเมื่อสักครู่นี้ เคลือบแคลงใจ

“คุณอยู่ชอยนี้หรือ” เคอร์ถามเสียงเรียบ จ้องมองหล่อนไม่วางตา จันทรดาวรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของเขาอย่างชัดเจนแต่ก็ไม่กล้าถาม ได้แต่เก็บไว้ในใจ

“คะ ขอขอบคุณมากนะคะ” จันทรดาวยกมือไหว้ขอบคุณก่อนจะก้าวลงจากรถไป ชายหนุ่มทำท่าจะร้องไว้แต่ก็หยุดไว้เสียก่อน

‘คงแค่บังเอิญมากกว่า’ เคอร์บอกตัวเองในใจขณะจ้องมองคนที่เดินเข้าไปในชอยนั้นเงิบๆ แสงสว่างจากหลอดนีออนบนเสาไฟฟ้าทำให้เส้นทางไม่น่าหวาดกลัว

อดีตบางอย่างที่ยังฝังใจเขาอยู่กลับเข้ามาแน่นอกอีกครั้ง เขาไม่กล้าไปหาหล่อน เพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองจะทนรับสภาพความบอบช้ำได้ไหม ถ้าหล่อนคนนั้นไม่ได้รอเขาอีกต่อไป

ชายหนุ่มกัศกรามนูนเป็นสัน ก่อนจะใส่เกียร์รถและรีบขับออกไปอย่างรวดเร็ว

จันทรดาวหยุดเดิน หันกลับไปมองรถคันหรูที่หล่อนเพิ่งก้าวลงมา แล่นจากไปด้วยความเร็วจนลับตา ความโหยหาบางอย่างกำลังมีอิทธิพลกับร่างกายของหล่อน และเขาก็เป็นตัวการ

“ยังไงจันทรก็รักพี่เก่า” จันทรดาวบอกตัวเองอย่างหนักแน่น แม้จะเริ่มไม่มั่นใจตัวเองแล้วก็ตาม

เคอร์ใช้เวลาไม่นานในการขับรถกลับมายังคฤหาสน์ที่เขาเพิ่งซื้อไว้เมื่อไม่นานมานี้ ภาพหญิงสาวหน้าตาน่ารักยังติดตามเขาไม่ลบเลือน หล่อนดูสะอาดสะอ้านไร้เดียงสา และยังมีต้นกล้วยงายอย่างน่าขำ ชายหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้หัวใจของเขาเริ่มจะไม่ปกติเสียแล้ว

“ว่าไง ผู้บริหารหนุ่มไฟแรง”

เสียงคุ่นหูที่พูดออกมาด้วยภาษาอังกฤษเรียกให้ชายหนุ่มหันไปมอง ก่อนจะฉีกยิ้มออกมาอย่างยินดี รอยยิ้มนี้บ่อยคนนักที่จะได้เห็น

“เด็ด มาได้ไงครับนี่” เคอร์เดินเข้าไปประคองบิดาบุญธรรมให้หนึ่ง

ลงบนเก้าอี้นุ่ม “ทำไมไม่บอกผมล่วงหน้าล่ะครับ ผมจะได้ไปปรับที่สนามบิน”

คาโก้หัวเราะอย่างอารมณ์ดี “แต่ดอยอยากได้ความเป็นส่วนตัวบ้าง ก็เท่านั้น”

เคอร์จ้องมองบิดาด้วยสีหน้าเป็นห่วง “แต่แต่ครับ สุขภาพของแต่...”

“เจ้าลูกชาย แต่ดไม่เป็นอะไรหรอก ความจริงแต่ดมาหลายวันแล้วนะเนี่ย แอบไปพักโรงแรมมา” คาโก้ยิ้มเมื่อเห็นบุตรชายตกตะลึง

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ เดี่ยวใครเห็นเข้าเขาจะแปลกใจ เพราะปกติเคอร์ แพทเตอชั่น จะมีแค่หน้าเดียวคือหน้ากาน้ำแข็ง” คาโก้หัวเราะชอบใจ ผิดกับเคอร์ที่ตีสีหน้าดู

“แต่ด...อย่าเปลี่ยนเรื่องเลยครับ ผมเป็นห่วงแต่ดมากนะครับ” เคอร์พูดเสียงเข้ม จ้องมองบิดาด้วยแวตาคมงวอด คาโก้โบกมืออย่างยอมแพ้

“ก็ได้ๆ ต่อไปแต่ดจะไม่หนีเที่ยวอีกแล้ว พอใจหรือยังครับ คุณเคอร์ แพทเตอชั่น” คาโก้ทำเสียงประชด เคอร์ยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน

“แล้วนี่ไปไหนมาล่ะ ทำไมกลับคำเหลือเกิน” คาโก้ถาม

เคอร์หน้าบึ้งตึงก่อนจะตอบ “ก็เคลียร์งานที่บริษัทใหม่ล่ะครับ”

เขาถอนหายใจออกมาหนักหน่วง ไบหน้ามีรอยกังวล คาโก้มองบุตรชาย

“งานหนักหรือไง”

เคอร์ส่ายหน้า “ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ตัวงานหรอกครับ แต่มันอยู่ที่คนตอนนี้ผมกำลังจะจัดการให้เด็ดขาดอยู่”

“แต่ดเชื่อว่าเคอร์ทำได้ เพราะเคอร์ไม่เคยทำให้แต่ดผิดหวัง แต่ดให้อำนาจเคอร์เต็มที” คาโก้ลุกขึ้นยืน ยกมือที่เริ่มเหี่ยวยุบไปตามกาลเวลาขึ้น ตบไหล่บุตรชายเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“ผมจะไม่ทำให้แต่ดผิดหวังครับ ผมสัญญา” เคอร์รับปากอย่างหนักแน่น ก่อนจะพยุงร่างสูงใหญ่ของบิดาพาไปเข้าห้องนอน

หลังจากพาบิดาเข้านอนแล้ว เคอร์ก็กลับเข้าห้องนอนของตัวเอง

คืนนี้เขาจะนอนคนเดียวโดยไม่มีผู้หญิงคนไหนร่วมเตียง ความเครียดจากงานทำให้ความใคร่ในเพศตรงข้ามหายไป

ชายหนุ่มนั่งลงบนเตียงอย่างหมดแรง เขาเหนื่อยเหลือเกินที่ต้องสร้างหน้ากากไว้ป้องกันตัวเอง เพื่อกันทุกคนไม่ให้เข้าถึงหัวใจของเขา แต่ตอนนี้รู้สึกหัวใจของเขาจะเต้นแรงขึ้นเมื่อนึกถึงใบหน้าของผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่ไม่มีอะไรคู่ควรกับเขาสักนิด หล่อนก็แค่พนักงานระดับล่าง แต่ทำไมนะ เขาถึงจดจำหล่อนได้ไม่ลืม

นี่เขากำลังจะนอกใจผู้หญิงที่เขารอคอยมาสิบกว่าปีหรือนี่?

ไม่มีทาง! ยังไงหัวใจของเขาก็เป็นของหล่อนเสมอมา...ชายหนุ่มกุมลือกเกตที่ห้อยอยู่คอ ลูบไล้อย่างทะนุถนอม...สักวันเขาจะต้องเอามันไปคืนเจ้าของให้ได้

จันทร์ดาวสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นมากลางดึก เหนือเม็ดโตผุดขึ้นมา
เต็มหน้าผาก หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง ยกมือขึ้นทาหน้าอกไว้ด้วยความหวาดผวา หัวใจเต้นระรัวราวกับจะกระเด็นออกมานอกอก

ฝันร้าย...แต่ว่าหล่อนไม่มั่นใจเท่าไรว่ามันคือฝันร้าย เพราะถึงแม้ในความฝันมันจะนำหวาดกลัวนัก แต่คำโบราณที่หล่อนเคยได้ยินมาไม่สามารถทำให้หล่อนคิดว่าเป็นฝันร้ายไปได้

งูตัวใหญ่ดำทะมึนกระหวัดร่างของหล่อนจนแทบแหวกเหลว จันทร์ดาวหวาดกลัวแทบขาดใจ ในความฝันหญิงสาวกรีดร้องออกมาอย่างตื่นตระหนก แต่เจ้างูตัวเชื่องสีดำนั้นก็ไม่มีท่าทางจะหยุดร่างของหล่อน แต่นั่นก็ยังไม่ทำให้หล่อนตกใจเท่ากับเมื่อเห็นหัวของเจ้างูตัวนั้นกลายเป็นใบหน้าของผู้ชายคนนั้น ผู้ชายคนที่หล่อนพยายามจะไม่คิดถึง แต่ก็ทำได้ยากเหลือเกิน

หญิงสาวล้มตัวลงนอนอีกครั้งหนึ่ง พยายามข่มตาให้หลับ แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งแม้แต่น้อย สมอของหล่อนยังคงวนเวียนอยู่แต่เรื่องของเขา ใบหน้าของเขายังลอยอยู่ในความนึกคิดไม่คลาย

วันรุ่งขึ้นจันทร์ดาวรีบมาทำงานแต่เช้า ออฟฟิซยังร้างผู้คน หญิงสาวเดินตรงไปที่ลิฟต์ ก่อนจะก้าวเข้าไปในนั้นเมื่อมันเปิดออก นิ้วเรียวกดเลขที่ชั้น 10 นั่นคือชั้นที่หล่อนทำงาน

เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องทำงาน เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง
“มาทำงานแต่เช้าเลยนะหนู”

หญิงสาวรีบหันไปมอง ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าเป็นสมควร ผู้จัดการของหล่อนนั่นเอง

“พอดีจันทร์ตื่นเช้านะคะ ผู้จัดการก็มาทำงานเช้าเหมือนกันนะคะ” จันทร์ดาวยิ้มหวานให้ ก่อนจะก้มลงวางกระเป๋าถือในลิ้นชักล่างสุด ขณะที่หล่อนกำลังจะเงยหน้าขึ้น หล่อนก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมาสัมผัสกับบันท้ายของหล่อน

“อู๊ย!” จันทร์ดาวร้องออกมาอย่างตกใจ รีบผลະหนี

“ก้นหนูนี้มันจ้งเลย งอน น่า...ชะมัด”

หญิงสาวหน้าร้อนผ่าว ก้าวทำถอยหลังห่างจากผู้ชายร่างท้วมหัวล้าน ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายอย่างหวาดกลัว หล่อนแทบไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่กำลังเผชิญ

“คุณสมควรทำอะไรคะ อย่ามาหยาบคายกับจันทร์นะ”

สมควรยืนกอดอก แสยะยิ้ม มองผู้หญิงรุ่นลูกตรงหน้าราวกับจะกลืนกิน

“อย่าทำเป็นเล่นตัวนักสิหนู ถ้าเชื่อฟังฉัน หนูจะได้ทุกอย่าง”

จันทร์ดาวถอยหนีไปจนหลังติดผนัง เมื่อสมควรเดินเข้ามาใกล้ หญิงสาวแทบอยากจะอาเจียนออกมาให้สมกับความหยาบคายของผู้ชายตรงหน้า

“แต่จันทร์มาทำงานนะคะ กรุณาอย่าคิดกับจันทร์แบบนี้เลย”

หญิงสาวพูดเสียงสั่นอย่างอ่อนวอน แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะชอบใจ เพราะไม่เคยมีลูกน้องคนไหนที่เขาต้องการแล้วหลุดรอดเงื้อมมือของเขาไปได้สักคน และแม่คนสวยนี่ก็ไม่มีวันเช่นกัน

“ฉันอยากได้หนูจริงๆ บนเตียงหนูคงลีลาดีไม่เบา”

จันทร์ดาวแทบอ้าเจียนออกมา หล่อนมองซ้ายขวาเพื่อหาทางหนี แต่สมควรเข้าประชิดตัวเสียก่อน

“อย่าเข้ามานะ” หญิงสาวร้องห้ามเสียงแหลม เมื่อสมควรดึงตัวหล่อนไปแนบชิด หล่อนดิ้นรนอย่างสุดกำลัง พยายามจะร้องให้คนช่วย แต่เข้ามิดอย่างนี้คงไม่มีใครได้ยิน

นี่กระมังสิ่งที่เกสรพยายามจะเตือนหล่อน ทำไมนะ หล่อนถึงโง่เง่าอย่างนี้ เพิ่งมารู้เอาตอนที่ภัยมาถึงตัวเสียแล้ว หญิงสาวพยายามดิ้นรนต่อสู้ อย่างไม่คิดชีวิต หล่อนไม่คิดเลยว่าสมควรจะหยาบเข้าเยี่ยงนี้

“อย่าดิ้นสิ” สมควรตวาด ก่อนจะบีบเคล้นไปตามเนื้อตัวของจันทร์ดาวอย่างหยาบคาย หญิงสาวแทบทนกับความอับยศนี้ต่อไปไม่ได้ มีอบาง ทั้งหลักทั้งดันเขาให้ออกห่าง แต่ดูเหมือนว่าจะทำได้ยากเต็มที

“ปล่อยนะ ปล่อยสิ” จันทร์ดาวร้องให้ออกมา เมื่อทั้งหยิกทั้งข่วนแล้วยังไม่ได้ผล หญิงสาวจึงคลำสะเปะสะปะไปบนโต๊ะทำงานที่อยู่ข้างๆ ก่อนจะได้อาวุธมาชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นที่เจาะกระดาดขนาดพอเหมาะ

“ไอ้ย! นังเด็กบ้า” สมควรกุมศีรษะที่ไร้เส้นผมของตัวเองอย่างเจ็บปวด เมื่อถูกที่เจาะกระดาดตีเข้าอย่างจัง จันทร์ดาวรีบวิ่งหนีออกไปที่หน้าประตูอย่างลนลาน

“จันทร์ไม่ได้ตั้งใจนะคะ แต่คุณรังแกจันทร์ก่อน” จันทร์ดาวเปิดประตูออกไปด้วยความตื่นตระหนก เสียงอาฆาตของสมควรยังดังไล่หลังหล่อนมาติดๆ

หล่อนคงต้องถูกเลิกจ้างอย่างแน่นอน...

หญิงสาววิ่งไปที่ลิฟต์ ผมเผ้าของหล่อนกระเซอะกระเซิง เสื้อผ้ายับเยิน ใบหน้างามเปื้อนคราบน้ำตาล หล่อนยืนรอลิฟต์ด้วยความร้อนใจ กลัวว่าสมควรจะวิ่งตามออกมา

ประตูลิฟต์เปิดออก หญิงสาวรีบวิ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วโดยมองไม่เห็นใครอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ก่อน จันทร์ดาวยื่นสะอื้นตัวโยน และกว่าจะรู้ตัวว่า

ไม่ได้อยู่คนเดียว หล่อนก็ร้องไห้โซวไปเรียบร้อยแล้ว

“สภาพของคุณเหมือนเพิ่งถูกรุมโทรมมาไม่มีผิด” เคอร์พูดเสียงเรียบ เขากวาดตามองร่างบอบบางที่สิ้นเท่านั้นอย่างประหลาดใจ

“อะ...ฉัน...เอ่อ...คือ...” หญิงสาวพูดไม่ออก ได้แต่สะอื้น

“ผมไม่ชอบเห็นผู้หญิงร้องไห้”

เขาพูดอย่างเอาแต่ใจและเหมือนกับไล่หล่อนในที่ จันทรดาวเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตัดพ้อ เคอร์ยื่นนิงซึ่งไปนาน ก่อนจะได้สติยิ้มเยาะออกมา

“ผมจะไม่ถามแล้วกันว่าคุณไปทำอะไรมา แต่ช่วยจัดการกับสภาพตัวเองให้ดูได้หน่อย เพราะผมไม่ต้องการให้เป็นขี้ปากของพนักงานในบริษัทนี้”

จันทรดาวน้ำตาคลอ รีบจัดแต่งเสื้อผ้าของตัวเอง ก่อนจะแกะยางมัดผมออก ผมสีดำสนิทเหยียดตรงแผ่เต็มหลัง เคอร์มองอย่างถูกใจ นึกอยากหยิบมันมาพันกับนิ้วของตัวเองนัก

“คุณปล่อยผมก็ได้นะ” เขาพูดขึ้นลอยๆ

หญิงสาวชะงักมือที่กำลังจะรวบผม หันไปมองเขา

เคอร์รู้ตัวรีบยกไหล่ “ผมแค่ออกความเห็นเท่านั้น แล้วคุณจะไปขึ้นไหน เท่าที่ผมทราบ คุณทำงานที่แผนกจัดซื้อไม่ใช่หรือ แล้วคุณจะขึ้นไปชั้นบนทำไม”

จันทรดาวเงยไม่ตอบ จะให้หล่อนตอบไปได้ยังไงล่ะว่าหล่อนหนีอสุรกายร้ายมา

“เอ่อ...คงจำผิด งั้นดิฉันออกชั้น 18 แล้วกัน” จันทรดาวขยับตัวไปข้างหน้า กดเลขชั้นที่ 18

เคอร์สูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ของกายสาวเข้าเต็มปอด ทำไมเขาถึงต้องมีปฏิกริยากับผู้หญิงคนนี้ด้วย คงเป็นเพราะหลายวันมานี้เขาไม่ได้มีเซ็กซ์เลย จึงทำให้เขามีอารมณ์ใคร่ขึ้นมาจะทันหันแบบนี้

“นั่นเป็นความคิดที่ดีทีเดียว เพราะผมไม่ต้องการให้ใครเห็นคุณออกจากลิฟต์ในขณะที่มีผมอยู่ด้วย” เขาพูดเสียงห้วนและโหดร้ายมากในความ

รู้สึกของหญิงสาว

“ดิฉันขอโทษค่ะที่ทำให้คุณต้องเดือดร้อนตลอด แต่เข้าอย่างนี้คงยังไม่
ไม่มีใครมารอหาค่ะ” จันทรดาวรู้สึกเจ็บซ้ำแน่นอนอก เขากลัวมากหนักหรือเ
ที่ต้องออกจากลิฟต์พร้อมกับหล่อนในสภาพแบบนี้

“ขอบคุณที่คุณเข้าใจ” เขาพูดออกมาอย่างไร้น้ำใจ แต่ก็นะ หล่อน
กับเขามั่นคนละชั้นกันนี่ ถ้ามีข่าวกับหล่อนชื่อเสียงของเขาคงต่างพร้อย

ทำไมหล่อนต้องสนใจว่าเขาจะคิดอย่างไรกับหล่อนด้วยนะ

จันทรดาวก้าวออกมาจากลิฟต์ด้วยแข่งขาสั้น ร่างบางแทบจะทรงตัว
ไม่อยู่ หญิงสาวยื่นมือรอนประคูลิฟต์ปิดลง น้ำตาที่กักไว้ทะลักออกมา

“คนใจร้าย” หล่อนสะอื้น ก่อนจะขยับไปยังลิฟต์อีกตัวหนึ่งที่อยู่
ไม่ไกลกันนัก หล่อนต้องไปห้องน้ำก่อน ต้องไปจัดการกับสภาพตัวเองให้
ดูได้สักนิด ก่อนจะไปเผชิญหน้าหัวหน้าลามกคนนั้น

ถ้าเขาจะไล่หล่อนออก หล่อนก็ยินดีจะลาออก เพราะหล่อนคงทำใ
ให้ทำงานร่วมกับผู้ชายบ้ากามคนนั้นต่อไปไม่ได้ แม้จะเสียดางานและเงิน
เดือนไม่น้อยก็ตาม

หลังจากทำใจอยู่ในห้องน้ำนานโข จันทรดาวก็รวบรวมความกล้ากลับเข้าไปในห้องทำงานอีกครั้ง สมควรหัวหน้าที่ของหล่อนทำเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาไม่พูดถึงเหตุการณ์เมื่อเช้าแม้แต่น้อย

“ต่อราคาซัพพลายเออร์เจ้านี้ให้ผมหน่อย ผมขอด่วน” สมควรพูดด้วยน้ำเสียงปกติ จันทรดาวนั่งตัวสั่น หล่อนไม่รู้จะทำยังไงดี จะทำงานต่อไปหรือว่าจะลาออกดี

“คะ” จันทรดาวนั่งก้มหน้านิ่ง หล่อนไม่กล้าแม้แต่จะเงยขึ้นมองผู้ชายคนนั้น มันน่ากลัวและก็โหดร้ายเกินไปสำหรับหล่อน

“เป็นไงบ้างล่ะ ที่เดือนไว้เข้าใจหรือยัง” เกสรเพื่อนร่วมงานของหล่อนเดินเข้ามาหา มองหล่อนอย่างเห็นใจ ก่อนจะก้มลงกระซิบกระซาบคำพูดที่หล่อนฟังแล้วหนาวไปถึงสันหลัง

“นี่แค่เริ่มต้น ใบบ้ากามนี่มันจะบีบจนเราต้องยอมมัน พี่โดนมาแล้ว แต่โชคดีหน่อยที่พี่ไม่สวยเท่าจันทร ไม่จั้นมันคงไม่ปล่อยไว้อย่างนี้ ระวังตัว

ให้มากขึ้น ทางที่ดีถ้าไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทองอะไรก็ไปหางานอื่นทำดีกว่า เพราะแผนนี่คืออนาคตๆ นี่เอง”

“แล้วไม่มีใครทำอะไรเขาได้เลยหรือคะ” จันท์ดาวถามอย่างสงสัย

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” เกสรส่ายหน้า เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง

จันท์ดาวถอนหายใจออกมาอย่างกัลลภลุ่ม...ไม่เดือดร้อนเรื่องเงินหรือหล่อนกำลังต้องการเงินจนตัวสั่นต่างหาก

จันท์ดาวตัดสินใจทำงานอยู่ที่บริษัทนั้นต่อไป แต่หญิงสาวพยายามระมัดระวังตัวมากขึ้น หล่อนจะไม่ยอมอยู่ในห้องทำงานตามลำพังกับสมควรเป็นอันขาด และตลอดระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาสมควรก็ไม่เคยทำตัวหยาบคายแบบนั้นกับหล่อนอีกเลย หญิงสาวเบาใจขึ้น แต่หล่อนหาวิธีไม่ว่ายามทะเลสงบอย่างนี้มันน่ากลัวกว่ายามมีเกลียวคลื่นขนาดไหน

“เสร็จสักที” หญิงสาวถอนหายใจออกมา วางปากกาลงบนโต๊ะอย่างโล่งใจ เมื่องานที่สมควรสั่งให้หล่อนทำเสร็จสิ้นลง

จันท์ดาวเก็บข้าวเก็บของเข้าที่แล้ว ก็เปิดลิ้นชักหยิบกระเป๋าขึ้นมา สะพาย ก่อนจะลุกขึ้นเดินตรงไปยังประตูและก้าวออกไป

เคอร์ชันวูดคืออย่างแปลกใจเมื่อลิฟต์ถูกกดเปิดจากด้านนอก และเมื่อมันเปิดออก ภาพของสตรีที่เขาจำได้ติดตากก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มยื่นจ้องมองหล่อนนิ่ง ดวงตามคมเข้มดูจเขี่ยวนั้นเป็นประกาย แต่ใบหน้าหล่อนล้าเลิศกลับเฉยชาจนเดาความรู้สึกไม่ออก

“คุณ...” จันท์ดาวพูดไม่ออก หล่อนตกใจไม่น้อยที่พบเจอเขาอีกครั้ง

“เข้ามาสิ ผมจะรีบกลับ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา เมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้าเอาแต่ยื่นจ้องหน้าเขานิ่ง ไม่ยอมก้าวเข้ามาในลิฟต์

จันท์ดาวก้าวเข้าไปในลิฟต์ด้วยท่าทางหวาดหวั่น หล่อนไม่เข้าใจตัวเองนักกว่าทำไมต้องรู้สึกแบบนี้ด้วยเวลาที่ต้องประจันหน้ากับเขา หัวใจเต้นแรงเหมือนกลอง ความร้อนรนบวบบางอย่างเกิดขึ้นทันทีเมื่อกลิ่นกาย

หอมอ่อนๆ ของเขาลอยมาเตะจมูก หญิงสาวพยายามไม่ใส่ใจกับความผิดปกติของตัวเอง แต่ความรู้สึกแปลกๆ ก็เริ่มเคลื่อนไหวไปตามเส้นเลือดก่อน จะขมวดปมรวมกันอยู่ที่บริเวณท้องน้อย จันทรดาวแทบจะหายใจไม่ออก กับปฏิกิริยาที่ตัวเองมีต่อเขา

ยิ่งยืนอยู่ใกล้เท่าไร ความไร้ยางอายก็ควบคุมหล่อนเข้าไปทุกที ภาพหล่อนโอบกอดกับเขาอย่างรักใคร่ผูกพันขึ้นมาในห้วงสำนึก ไหนจะริมฝีปาก ได้รูปสุดแสนจะเซ็กซี่นั้นอีก สิ่งที่เห็นตรงหน้าทำให้ลำคอของหล่อนแห้ง ผากราวกับอดอยากน้ำมาแรมปี และไม่ช้าแก้มสาวก็แดงระเรื่อเมื่อคิดไปว่า ริมฝีปากคู่สวยนั้นจุมพิตลงมาบนเรียวปากอímของตัวเอง

“หยุดจ้่องผมเสียที”

เสียงของเขาเรียกสติหล่อนกลับคืนมา จันทรดาวเบิกตากว้างมองเขาอย่างอับอาย ก่อนจะรีบขยับตัวไปยืนหันหลังให้เขาชิดกับผนังลิฟต์ แต่กระนั้น เสียงหัวเราะแกลมรู้ทันของเขาก็ยังคงก่อกวนหล่อนไม่หยุด

“ผมไม่ชอบผู้หญิงให้ทำ ถ้าผมต้องการ ผมจะไขว่คว้าไว้เอง”

จันทรดาวแทบอยากจะทำเอาหัวมุดลงไปใต้พื้นลิฟต์ที่หล่อนยืนอยู่ ทำให้หล่อนต้องมาเจอเขาด้วย เขาคือซาตานร้ายดึๆ นี่เอง เพราะทุกครั้งที่เขา หล่อนควบคุมความรู้สึกวาบหวามที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับใครมาก่อนไม่ได้เลย

นี่เขาทำอะไรกับหล่อนกัน...

เคอร์ปรายตามองผู้หญิงที่ยืนหันหลังให้เขาอยู่อย่างดูแคลน เขากวาดตามองเรือนร่างอรชรนั้นตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะวกขึ้นมาที่ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมดำขลับ รอยยิ้มเยาะปรากฏเด่นชัดที่มุมปาก

“คุณมีแผนอะไรหรือเปล่า ถึงได้ทำงานดึกดื่นขนาดนี้”

จันทรดาวสะดุ้งน้อยๆ กับคำพูดกล่าวหาหลายๆ ของเขา หญิงสาวเม้มปากแน่น พยายามข่มใจอย่างที่สุดที่จะไม่หันหน้าไปโต้ตอบคำพูดนั้น

“แต่ถ้าผมเดาไม่ผิด คุณคงรู้ว่าผมเลิกงานเวลานี้ทุกวัน” เขาพูดยานคาง จ้่องมองแผ่นหลังของสาวน้อยตรงหน้าด้วยแววตาชิงชัง “มาดัก

รอมมิใช่ใหม่”

คำพูดสุดจะหลงตัวเองของเขาทำให้หล่อนแทบอาเจียนออกมา หญิงสาวหันขวับกลับไปมองด้วยความไม่พอใจ

“ไม่ใช่สักหน่อย คุณหลงตัวเองเกินไปแล้วนะ” หล่อนเถียงเสียงดัง ลืมตัวไปสนิทว่ากำลังอับอายเขาอยู่ที่เฉลยไปจ้องหน้าเขาแบบจะกลืนกิน อย่างเมื่อครูนี

เคอร์หัวเราะเยาะออกมา มองก็รู้ว่าหล่อนนั้นเจ้าเล่ห์มากแค่ไหน “ให้ผมเชื่อคุณหรือไง เมื่อกี้ก็เห็นอยู่ คุณแทบจะกินผมด้วยสายตาของคุณ อยู่แล้ว”

เขาย้ำเตือนความน่าละอายของหล่อน จันทรดาวแก้มแดงด้วยความ อับอาย “อะ...ฉัน...”

“เถียงไม่ออกหรือไง ก็มันเป็นเรื่องจริง” เขาย้ำความคิดอันน่าสะอิด สะเอียนนั้นอีกครั้ง หญิงสาวหน้าร้อนผ่าว เลือดแห่งความอับอายแล่นไป ทิวร้าง

“ไม่จริง ที่ฉันมองคุณก็เพราะว่า...”

“ก็เพราะอะไร ไหนลองบอกเหตุผลดีๆ มาสักข้อหนึ่งซิ” เขาหัวเราะ เยาะ ขณะขยับเข้าไปใกล้หล่อน

จันทรดาวแทบจะหายใจไม่ออก เมื่อกลิ่นอายของเขาลอยเข้ามาเตะ จมูกอีกแล้ว และนั่นก็เป็นผลให้เลือดสาวในกายของหล่อนชู่ซ่าขึ้นมาโดย ไม่มีสาเหตุ

“ฉันแค่ตกใจที่เห็นคุณก็เท่านั้น”

“เป็นเหตุผลที่น่าฟังมาก แต่ความจริงแล้วแค่คุณยอมรับมาว่าพอใจ ผม แค่นั้นก็จบ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผู้หญิงมาให้ทำผมแบบนี้”

เขาพูดอย่างหลงตัวเองสุดกำลัง จันทรดาวหน้าแดง อยากจะซัด หน้าหล่อๆ นั้นขึ้นมาตึงๆ

“คุณหลงตัวเองเกินไปแล้วนะคะ ฉันไม่ได้ให้ทำคุณ และก็จะมีวัน ทำด้วย จำเอาไว้” หญิงสาวตวาดแหว่ด้วยความโมโห

เคอร์หัวเราะชอบใจเมื่อเห็นผู้หญิงตรงหน้าแทบจะเด็นร่าๆ ด้วยความโกรธ ชายหนุ่มอดแปลกใจตัวเองไม่ได้ ทำไมเขาถึงต้องมาต่อปากต่อคำกับผู้หญิงคนนี้ด้วย ทั้งๆ ที่มันไม่จำเป็นสักนิด และที่สำคัญเขากลับต้องการอยู่ใกล้ๆ หล่อนให้นานกว่าที่เป็นอยู่ด้วย

“แต่ท่าทางของคุณไม่ใช่”

“คุณจะคิดอย่างไรฉันไม่สน แต่ฉันไม่ได้ให้ทำคุณ” ประตูลิฟต์เปิดออกทันเวลา ก่อนที่หล่อนจะขาดใจตายเพราะความโหดของเขาสระก่อนหญิงสาวกำลังจะก้าวออกไป แต่เคอร์ดึงข้อมือกลมกลิ้งนั้นไว้เสียก่อน

“ยังพูดกันไม่รู้เรื่องเลยนี่” เขาดึงหล่อนให้เข้ามาในลิฟต์อีกครั้ง ก่อนจะกดลิฟต์ให้ขึ้นไปชั้นบนสุด จันทรดาวร้องออกมาอย่างตกใจ

“คุณจะทำบ้าอะไรกันคะ ปล่อยมือฉันนะ” หญิงสาวสะบัดมือให้พ้นจากอุ้งมือของเขา แต่ไม่หลุด เขาดึงหล่อนเข้าไปใกล้ หญิงสาวแทบละลายกับความชืดใกล้นั้น

“ผมต้องการให้คุณยอมรับความจริง ผมไม่ชอบคนโกหก” เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้ จันทรดาวหัวใจเต้นรัวเร็วจนแทบทะลุอกออกมา มองใกล้ๆ เขาก็ยิ่งหล่อ

“ฉันก็บอกคุณไปแล้วนี่คะ เรากลับบ้านกันเถอะ ไหนคุณว่าคุณจะรีบกลับ” หญิงสาวพยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลง แม้ภายในใจจะโมโหแสนโมโหที่เขาพยายามจะให้หล่อนยอมรับว่าตัวเองให้ทำเขา

“ยอมรับมาก่อนสิ” เขายังย้ำคำเดิม ใบหน้าหล่อคมคายก้มลงมาใกล้หล่อน หญิงสาวตัวสั่นขึ้นมาทันที ลมหายใจอุ่นๆ ของเขาเป่ารดพวงแกมหนาว

“คะ...คือฉัน...” หล่อนเหมือนเด็กเพิ่งหัดพูด ชายหนุ่มหัวเราะออกมา ก่อนจะผละออกห่างจากหล่อนไป

“คำตอบของคุณ ผมรู้ใจอยู่แล้วละ” เคอร์ก้าวถอยหลังออกห่างจากหล่อนก้าวหนึ่ง ขณะเดียวกันประตูลิฟต์ก็เปิดออก ชายหนุ่มก้าวเดินออกไป

หญิงสาวมองตามด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะก้าวเท้าเดินตามเขาไป “คุณหมายความว่ายังไงไม่ทราบ ฉันบอกแล้วไงว่าไม่ได้ให้ทำคุณสักหน่อย ฉันทำงานจนดีก็จริง แต่ใครจะไปทราบล่ะว่าคุณจะอยู่ดีเหมือนกัน”

เคอร์หันกลับมา หรือตามองสตรีที่เดินตามเขาออกมาจากลิฟต์ใบหน้าของหล่อนแดงก่ำด้วยความโกรธ เขาปฏิเสธไม่ได้เลยว่าหล่อนน่าใคร่ขนาดไหน แม้ตัวเองพยายามหลีกเลี่ยงความคิดแบบนี้กับเจ้าหล่อนก็ตามที่ “และที่คุณเดินตามผมออกมาจากลิฟต์นี้ อายบอกระว่าไม่ได้ให้ทำผม”

จันทร์ดาวมองหน้าเขาสลับกับห้องทำงานที่เขากำลังจะเดินหายเข้าไป “ก็คุณพาฉันขึ้นมาเองนี่” หล่อนเถียง และเพิ่งรู้สึกตัวว่าหล่อนผลอเดินตามเขาออกมา

“ผมลืมของเลยกลับมาเอา แล้วคุณทำไมไม่กลับลงไป ตามผมออกมาทำไมไม่ทราบ” เขาถามเสียงยียวน จันทร์ดาวจนปัญญาที่จะพูดกับเขา หล่อนได้แต่มองเขาอย่างโมโห ก่อนจะหมุนตัวกลับเดินเข้าลิฟต์ไป

“ปากแข็งซะมิด” เคอร์หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะเดินหายกลับเข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง

จันทร์ดาวนั่งเหม่อมองพระจันทร์ในคืนเดือนแรมอยู่ที่ระเบียงบ้าน สายลมเย็นที่พัดมาปะทะนั้นช่างนุ่มนวลราวกับสัมผัสของกลีบกุหลาบ หญิงสาวถอนหายใจออกมาแรงๆ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นมา

“คนบ้า ใครอยากจะทำให้ทำคุณไม่ทราบ” จันทร์ดาวนึกถึงใบหน้าหล่อเหลาของเคอร์ยามที่โน้มเข้ามาใกล้ๆ ใบหน้าของหล่อน คิดแล้วแค้น นวลก็แดงระเรื่อขึ้นมาทันที เขาทำให้หล่อนจิตใจแตกกระเจิง ความรู้สึกที่หล่อนไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีกลับผุดขึ้นมาถึงขีดสุด ความรู้มึนบางอย่างที่หล่อนไม่รู้จักจูงใจมาใส่จนแทบหายใจไม่ลง

“ฉันไม่ได้คิดอะไรกับคุณทั้งนั้น ฉันรักพี่เค้า” หญิงสาวพยายามนึกถึง

ใบหน้าของเก้าทัพเอาไว้ แต่มันก็ร่วงเลื่อนเต็มทน เพราะหล่อนนึกภาพของ เก้าทัพตอนเติบโตใหญ่เป็นหนุ่มแน่นไม่ได้เลย เนื่องด้วยหล่อนกับเก้าทัพจาก กันตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และต่อให้เก้าทัพมายืนอยู่ตรงหน้าหล่อนตอนนี้ หญิงสาว ก็ยังไม่แน่ใจว่าตัวเองจะยังจดจำเขาได้หรือเปล่า

“พี่เก้า จันทรอยากรู้จริงๆ ว่าพี่ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” จันทรดาวเงย หน้าขึ้นมองดวงจันทร์ที่เหลือเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งนิ่ง ดวงตาเธอลิ้นไปด้วยคราบน้ำตา มือบางยกขึ้นประกบกันเป็นดอกบัวตูม

“ดวงจันทร์เจ้าขา...ถ้าพี่เก้าของจันทรยังไม่ตาย ได้โปรดพาเขากลับ มาหาจันทรด้วยนะคะ” หญิงสาวกล่าวออกมาด้วยความหวัง แม้ความหวังนี้จะเลื่อนรางแคลไหนดก็ตาม แต่มันก็ช่วยเยียวยาหัวใจอันเดียวดายของ หญิงสาวให้สามารถก้าวเดินต่อไปได้ในโลกแห่งความจริงนี้

ในขณะที่จันทรดาวกำลังนั่งขอพรจากดวงจันทร์นั้น อีกฟาก หนึ่งของขอบฟ้า เคอร์ก็กำลังนั่งมองดวงจันทร์อยู่เช่นเดียวกัน

“หนูจันทรของพี่ ปานนี้เธอยังรอพี่อยู่หรือเปล่า” ชายหนุ่มถอนหายใจ ออกมา ก่อนจะยกบรินดีในมือขึ้นดื่มจนหมดแก้ว “เธอยังรักพี่อยู่หรือเปล่า”

เคอร์ลูบไล้ลือกเกตุรูปหยดน้ำที่เขาห้อยคอมาตลอดสิบสามปีที่ ผ่านมา ความรัก ความผูกพันในอดีตทำให้ชายหนุ่มไม่อาจลืมเลือนเจ้าของ ลือกเกตุนี้ได้สักนาทีเดียว

หล่อนแสนดี...ใจดีเหลือเกิน เขายังจำความมีน้ำใจของหล่อนได้ ไม่เสื่อมคลาย จันทรดาวยอมถูกแม่ตีเพื่อออกมาช่วยเขาเก็บผักไปขายหน้า สลัม หรือแม่แต่ยอมอับอายเพื่อนๆ ด้วยการมาช่วยเขาคุยเชี่ยกงขยะเพื่อ หาของเก่าไปขาย

“พี่รักเธอ หนูจันทร” เคอร์วางแก้วบรินดีลงบนโต๊ะ ก่อนจะกลับเข้ามา นั่งบนเตียงกว้าง ชายหนุ่มพยายามจินตนาการภาพของจันทรดาวยาม หล่อนเติบโตขึ้นเป็นสาว แต่พลันภาพของผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็แทรกเข้ามา แทนที่ ผู้หญิงที่พยายามหาทางอ้อยเขาอย่างน่าละอาย หล่อนจงใจที่จะ

รออยู่จนเจอเขา

“ยายบ้าเอ๊ย” เคอร์สบถออกมาอย่างหัวเสีย เมื่อเขาเริ่มรู้สึกถึงหายนะที่กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้

แม้จะพยายามบอกตัวเองตลอดเวลาว่าเขามีผู้หญิงที่สมควรรักอยู่แล้ว แต่ทำไมนะ หัวใจไม่รักดีของเขาถึงได้วอกแวกไปคิดถึงแม่ผู้หญิงไร้ราคาคนนั้นด้วย แค่มองก็รู้แล้วว่าหล่อนใช้อะไรแลกกับตำแหน่งงานที่ทำ

เคอร์คิดอย่างสะอิดสะเอียน ชายหนุ่มลี้มตัวลงนอนบนเตียงนุ่มอย่างเหนื่อยล้า ดวงตาคมกล้ำค่อยๆ ปิดลง รวากับพยายามปิดกั้นเรื่องราวที่กำลังก่อวินาศกรรมหัวใจให้จางหายไป แต่มันก็ไม่อาจช่วยให้เขาสามารถลบเลือนภาพของแม่พนักงานสาวที่เขาไม่รู้จักแม้แต่ชื่อคนนั้นให้ออกไปจากหัวใจได้เลย

เขาเป็นอะไรไปกันแน่...ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนสามารถทำให้เขาว่าดูนใจได้ขนาดนี้มาก่อน และหล่อนเป็นใครกัน ทำไมถึงทำให้เขาคิดถึงอยู่ได้ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เจ้าหล่อนก็แค่ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

เท่านั้นเอง ไม่มีอะไรพิเศษไปกว่านี้อีกแล้ว...เคอร์พยายามบอกตัวเองอย่างนั้น

เช้าวันต่อมา จันทรดาวเดินออกมารอรถโดยสารประจำทาง ที่หน้าปากซอย เรือนร่างออรชรอยู่ในชุดฟอร์มเรียบๆ ของบริษัท แต่กระนั้น ความงดงามอ่อนหวานก็ยังเปล่งแสงออกมาอย่างไม่น่าเชื่อ

เคอร์มองภาพสาวงามที่ยืนอยู่ตรงป้ายรถโดยสารประจำทางนี้ ดวงตาคมกล้ำมีแววแห่งความพึงพอใจฉายชัด ริมฝีปากหยักได้รูประบายรอยยิ้มออกมาอย่างลึมตัว

“ขึ้นรถสิ”

จันทรดาวเงยหน้าขึ้น มองรถสปอร์ตคันหรูที่หยุดนิ่งตรงหน้าหล่อนด้วยความประหลาดใจ ใบหน้าหล่อคมคายของเคอร์ทำให้หล่อนอดใจเดินไม่ได้

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันไม่รบกวนคุณดีกว่า” จันท์ดาวขยับเดินหนีออกห่าง เคอร์รี่ขับรถตามไป

“ผมไม่ชอบถูกปฏิเสธ โดยเฉพาะพนักงานของตัวเอง” เขาย้ำถึงความต่ำต้อยของหล่อน หญิงสาวสบตากับเขาอย่างเล็งๆไม่ได้ ปรากฏตาบางอย่างของผู้ชายในรถทำให้แก้มหล่อนแดงขึ้น

“แต่ฉันไม่สะดวกค่ะ ขอโทษนะคะ รถมาพอดี” หญิงสาวเดินเลี้ยวออกไปอีกครั้ง เมื่อหันไปเห็นรถประจำทางวิ่งมาจอดอยู่ใกล้ แต่ประกาศิตต่อมาของเขาก็ทำให้เท้าของหล่อนต้องชะงัก หยุดเดินกะทันหัน

“ขึ้นรถเดี๋ยวนี้!”

“ทำไมต้องบังคับกันด้วยคะ ฉันแค่ไม่ยากรบกวนคุณเท่านั้น” จันท์ดาวเดินเข้าไปหยุดใกล้ๆ รถสปอร์ตหรู ก็มหันาลงไปพูดเสียงเบาๆกับเขา เพราะขึ้นหล่อนยังตะโกนเหมือนเมื่อครูนี้อยู่อีกสักที มีหวังหล่อนต้องเอาปี๊บคลุมหัวแน่ๆ ก็คนที่ขึ้นรถอยู่ใกล้ๆ ต่างจ้องมองหล่อนเป็นตาเดียวกันราวกับหล่อนคือสิ่งประหลาดอย่างนั้น

“ก็ขึ้นรถมาสิ ผมจะรีบไปทำงาน” เขาสั่งเสียงห้วน ขณะโน้มตัวเข้ามาฝั่งมาเปิดประตูรถให้จันท์ดาว หญิงสาวถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนใจ ก่อนจะตัดสินใจขึ้นรถไปกับเขา

“คุณต้องการอะไรกันแน่คะ” หล่อนถาม เคอร์รี่ไม่ตอบ จ้องมองไปยังท้องถนนกว้างที่คลาคล่ำไปด้วยรถยนต์นานาชนิด

“นี่คุณคงไม่คิดว่าฉันให้ทำคุณอีกหรือคะ เพราะถึงฉันจะต่ำต้อยเป็นแค่เพียงพนักงานระดับล่างที่คุณเองไม่แม้แต่จะรู้จักชื่อ แต่ฉันก็มีศักดิ์ศรีพอที่จะไม่ทำอะไรน่าละอายอย่างเช่นให้ทำคุณลงไปหรือคะ” จันท์ดาวจ้องมองซีกหน้าหล่อเหลานั้นอย่างตัดพ้อ ความน้อยใจแล่นขึ้นมาจุกอก

เคอร์รี่หันกลับมามองผู้หญิงที่ปรึกษาเขาด้วยความคับข้องใจก่อนจะยกไหล่ รอยยิ้มหยันที่มุมปากปรากฏเด่นชัด

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้นนะ” เขาลากเสียง ซึ่งหญิงสาวไม่ชอบน้ำเสียงดูถูกคนแบบนี้เลย

“ผู้หญิงทุกคนไม่เคยมีใครไม่ให้ทำผม คุณก็คงไม่ดีไปกว่าผู้หญิงที่ผมเคยผ่านมา หรือคุณจะมีปฏิเสธรว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ทำให้เราต้องเจอหน้ากันนั้นเป็นเรื่องบังเอิญ” เขาหัวเราะเยาะในลำคอ จันทรดาวแก้มร้อนผ่าวเมื่อได้ฟังคำพูดหลงตัวเองสุดฤทธิ์ของเคอร์

“ฉันไม่กลัวหรอกนะ หากคุณจะไล่ฉันออก” หล่อนพูดเสียงขุ่น “เพราะฉันแทบเอาเจียนกับความหลงตัวเองของคุณซะมัด มันน่าทุเรศมาก”

คำพูดของหล่อนเป็นเหตุให้รถกระตุกอย่างแรง เนื่องจากเคอร์เหยียบเบรกกะทันหัน หญิงสาวลูบศีรษะด้วยความเจ็บระบม เมื่อหัวของหล่อนกระแทกกับกระจกหน้ารถอย่างจัง

“คราวหลังอย่าบังอาจมาพูดจาแบบนี้กับผมอีก เพราะผมไม่คิดจะรับฟัง”

“แต่มันเรื่องจริง” จันทรดาวพูดอย่างไม่เกรงกลัว แต่พอสบตาคมกล้าที่มีกองไฟสุ่มอยู่แล้วก็รู้สึกหนาวสั่นหลังขื่นมาทันที

“หุบปาก!” เขาตวาดดลัน มองหล่อนอย่างเดือดดาล ก่อนจะเหยียบคันเร่งเคลื่อนรถออกไปอย่างรวดเร็ว

จันทรดาวไม่กล้าพูดอะไรออกไปอีก หล่อนลอบมองเขาอย่างไม่พอใจ ก่อนจะเบือนหน้ามองวิวข้างทางแทน มองสิ่งสวยๆ งามๆ ยังดีเสียกว่าทนฟังคำพูดจาไร้น้ำใจจากเขา

เคอร์นั่งกุมขมับอยู่ที่โต๊ะทำงาน ในหน้าหล่อกมคายเคร่งเครียด
มองไปนอกหน้าต่างกระจกนี้ ก่อนจะถอนหายใจออกมาแรงๆ

“ทำไมฉันต้องไปยุ่งกับเธอด้วยนะ” ชายหนุ่มพึมพำอย่างไม่เข้าใจตัวเอง ขณะเอนหลังพิงกับพนักเก้าอี้หนึ่งสี่ดำชั้นดี

หรือว่าเพราะหล่อนหน้าตาสะสวยถูกใจเขา แต่ไม่ละ...เขาไม่ต้องการผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น นอกจากจันทรดาว เด็กผู้หญิงใจดีเมื่อสิบสามปีก่อนเท่านั้น

เคอร์สะบัดศีรษะ บีบขมับเบาๆ

และไม่เข้าไปใบหน้าสวยหวานน่ามองของแม่พนักงานสาวคนนั้นก็เข้ามาวนเวียนในหัวสมองของเขาอีกครั้ง ชายหนุ่มอยากจะตะโกนออกมาดังๆ ให้สมกับความคับข้องใจนี้

“ยายผู้หญิงบ้า! เธอทำอะไรกับฉันกันแน่”

ชายหนุ่มทุบกำปั้นลงบนโต๊ะทำงานแรงๆ เขาไม่พอใจตัวเองเป็นที่สุดที่หยุดคิดถึงผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ ผู้หญิงที่ไม่มีความสำคัญอะไรกับเขาแม้แต่น้อย เพราะแม้แต่ชื่อของหล่อนเขาก็ไม่รู้จัก และชายหนุ่มก็ไม่คิดจะไปชวนขวายเป็นด้วย มันไม่จำเป็นเลย เพราะหล่อนก็แค่พนักงานระดับล่างของเขาเท่านั้น